

CALENDARUL ROMÂNESC pe anul 1926

IANUARIE

- V. 1 (+) **T. împ. sf. Vas.**
 S. 2 P. Sivestru, m. Teagen
 D. 3 Prf. Malachia, m. Gosdiu
 L. 4 C. Teocist, S. 70 Ap.
 M. 5 M. Teopempt, Teona
 M. 6 (+) **Botezul Domnului**
 J. 7 (+) St Ioan Botezătorul
 V. 8 C. George și Dominica
 S. 9 Mrt. Polieuct Eustr.
 D. 10 P. Grig., Domeș, Marcian
 L. 11 Cuv. Teodosiu s. M.
 M. 12 Muc Tațiana
 M. 13 M. Ermil, Stratonice
 J. 14 SS. Păr. uciși în Sinai
 V. 15 C. Pavel, Ioan Colibaș
 S. 16 Inch. cinst I Ap. Pet.
 D. 17 C. Antonie Cel Mare
 L. 18 SS. p. Atanas și Ciril
 M. 19 C. Macarie, m. Eufr.
 M. 20 C. Eutim, V. Vasilid
 J. 21 C. Maxim, Valer Gand.
 V. 22 A. Timot m Anast.
 S. 23 M. Clement
 D. 24 C. Xenia, m. Pausir
 L. 25 C. Grig Puplie Maris
 M. 26 C. Xenof., Arcadie
 M. 27 Ad. m. I. Gură de aur.
 J. 28 C. Efrem și Paladiu
 V. 29 Ad. mșt și Ign. m. Sarvil
 S. 30 (+) **S. S. Vasile Gr. și I.**
 D. 31 S. Chir. Ioan m. Victorin

FEBRUARIE

- L. 1 M. Trifon Prepetua
 M. 2 (+) **Intim. Domnului**
 M. 3 D. Sim și Ana pr.
 J. 4 C. Izidor m. Avramie
 V. 5 M. Agata, m. Teodula
 S. 6 P. Vucol m. Fausta
 D. 7 C. P. Partenie, Luca
 L. 8 M. Teodor Strat., Zah.
 M. 9 S. M. Nichifor, Marcel
 M. 10 M. Haral Valentina
 J. 11 M. Vlasie Teodora
 V. 12 P. Meletie, Satirnin
 S. 13 C. Martinian, Eulogie
 D. 14 C. Auxentie, Maron
 L. 15 Ap. Onisim, m. Maior
 M. 16 M. Pamfilie, Valent
 M. 17 M. Teodor Tiron
 J. 18 P. Leon Papa Romei
 V. 19 Ap. Archip și Apfia
 S. 20 C. P. Leon ep., Agaton
 D. 21 C. Timoteiu, Mauriciu
 L. 22 M. din Eug, Talasiu
 M. 23 M. Policarp, c. Anton
 M. 24 Atl. cap. S. Ioan Botez.
 J. 25 C. Tarasie, m. Regina
 V. 26 M. Porfir, Fotni Sam.
 S. 27 C. Procopiu Decapolit
 D. 28 P. Vasilie, m. Proteriu

MARTIE

- L. 1 Cuv. Eudochia, Dom
 M. 2 M. Teodot, Isichie
 M. 3 M. Eutropiu, Cleonic
 J. 4 C. Geras, M. Aeațiu
 V. 5 M. Conon, m. Acațiu
 S. 6 42 muc. din Amoreia
 D. 7 MM. Eug. Eteriu, Elp.
 L. 8 C. Teofilact, Pavel
 M. 9 SS. 40 Mucenici
 M. 10 Mar Codrat, Ciprian
 J. 11 C. Sofronie, Piomie
 V. 12 C. Teofan, Grig. Dial.
 S. 13 Păr. Nicofor, Pupliu
 D. 14 C. Benedict, Eusim.
 L. 15 M. Agapaiu, Romil
 M. 16 M. Sabin, Anin
 M. 17 Cuv. Alexiu, m. Marin
 J. 18 P. Chiril, m. Eucarp.
 V. 19 MM. Chrisant și Dariu
 S. 20 SS' uciși în m. Sava.
 D. 21 Păr. Iacob märt.
 L. 22 M. Vasile și Dros.
 M. 23 C. Nicon, Domeșiu
 M. 24 Prea C. Zaharie
 J. 25 (+) **Bunavestire**
 V. 26 S. M. V Gavriil
 S. 27 C. Matrona din Tes
 D. 28 (+) **Florile**
 L. 29 Cuv. Marcu
 M. 30 Păr. Ioan scar
 M. 31 Cuv. Ipatie Avda Ven.

APRILIE

- J. 1 C. Maria eg
 V. 2 (+) Vin. Patumilor
 S. 3 C. P. Nichita märt.
 D. 4 (+) **Sfintele Paști**
 L. 5 (+) **Lunia Paștilor**
 M. 6 P. Eutichie
 M. 7 Par. George
 J. 8 S. Ap. Irodion Ruf.
 V. 9 M. Evpsichie, Avdiisus
 S. 10 S. M. Ter și Pomp.
 D. 11 M. Antipa, c. Trifina
 L. 12 C. Vas. m. Dav., c. Ant
 M. 13 M. Artemon, Chind.
 M. 14 P. Martin
 J. 15 S. Aristarh
 V. 16 M. Agapia, Irina
 S. 17 C. P. Simion și Acac.
 D. 18 C. P. Ioan Grig. Decap.
 L. 19 C. P. Ioan Pustn.
 M. 20 C. Teodor
 M. 21 M. Ian., Al. Max., Ap.
 J. 22 A. Natanail, c. Teodor
 V. 23 (+) **S-tul m. Georgiu**
 S. 24 Mart. Sava și Elisav.
 D. 25 Sf. ap. și ev. Marcu
 L. 26 M. Vas. ep., s. Glaf.
 M. 27 M. Simeon fr. Dlui
 M. 28 A. Iason, m. Quintil.
 J. 29 MM. Ruf, Art., Magnu
 V. 30 Iacob fr. Domnului

MAI

- S. 1 Pr. Erm., m. Filosoful
 D. 2 Aduc. moașt. sf. At c. M.
 L. 3 M. Timoteiu, Rodop
 M. 4 M. Pelagia, s. Leontie.
 M. 5 M. Irina, Gaiu, Gaiian
 J. 6 S. și Dreptul Iov
 V. 7 M. M. Acacie, Satorn
 S. 8 Evang. Ioan, c. Arsen
 D. 9 Prof. Isaia, m. Gordian
 L. 10 A. Sim. Zilot, m. Al.
 M. 11 M. Mochie m. Diac
 M. 12 C. Epifanie, German
 J. 13 (+) **Inălțarea Dlui**
 V. 14 M. Isidor, Terapont
 S. 15 Păr. Pachomie c. Mare.
 D. 16 Cuv. Teodor Sfințitul
 L. 17 S. Ap. Adronic
 M. 18 M. Teodat, Paulin
 M. 19 M. Patrichie, Meman Iru
 J. 20 Mart. Talaleu
 V. 21 (+) **Constantin și Elena**
 S. 22 C. Vasilisc, Codru
 D. 23 (+) **Sfintele Rusalii**
 L. 24 (+) **Lunia Rusaliiilor**
 M. 25 Afl. cap. S. Ioan Bot
 M. 26 S. Apostol Carp.
 J. 27 M. Eladie, Terapont
 V. 28 C. Nichita, M. Eutichie
 S. 29 M. Teodosiu, J. Olvian
 D. 30 C. Isachie, C. Varlaam
 L. 31 M. Erm., Haralambie

IUNIE

- M. 1 M. Iustin, Firm
 M. 2 M. Nichifor, Ioan c. n.
 J. 3 M. Luchlian, Paula
 V. 4 P. Mitrofan, c. Sofia
 S. 5 S. M. Doroteiu, Apol
 D. 6 C. P. Visarion, Ilarion
 L. 7 M. Teodot Licarion
 M. 8 M. Nicandru, Marc
 M. 9 P. Chiril, s. Enata
 J. 10 M. Timoteiu, Teofan
 V. 11 A. Vart. Varnava
 S. 12 P. Onufr. m. Atonina
 D. 13 M. Achilina, c. Trifiliu
 L. 14 Prof. Eliseiu, c. Iulit.
 M. 15 Pf. Amos, P. Augustin
 M. 16 P. Thon, m. Marcu
 J. 17 M. Emanuil, Inocent.
 V. 18 M. Leontie, Eterie
 S. 19 Ap. Iud. fr. Dlui
 D. 20 M. Metodie
 L. 21 M. Euselle
 M. 22 M. Evsechie, Zenon
 M. 23 M. Agripina, Dimit.
 J. 24 (+) **Nașt. Sf. Ioan Bot.**
 V. 25 M. Fevronia, s. Firmin
 S. 26 P. David, Ioan Anțion
 D. 27 C. Samson, m. Anect
 L. 28 Aduc. m. Ciril și Ioan
 M. 29 (+) **Sf. A. Petru și Pavel**
 M. 30 Soborul s. Apostoli

IULIE

J. 1 SS. Cosma și Dam.
 V. 2 Vestm. Preac. p. Juv.
 S. 3 M Iacint, p. Anatolie
D. 4 P. Andreiu, s. Ciprila
 L. 5 C. Atanasie și Lamp.
 M. 6 Cuv. Sisoe, m. Lucia
 M. 7 C. Toma, M-a Chir.
 J. 8 M. Procopiu, Avda
 V. 9 M. Pangratie, Ciril
 S. 10 S. 45 M. din Nicapolia
D. 11 M. Eufimia, Chindeu
 L. 12 M. Proclu, Ilarie
 M. 13 Sobor. Arch. Gavriil
 M. 14 Ap. Aquila, M. Iust
 J. 15 MM. Chiric și Iulita
 V. 16 M. Antinogen, Faust
S. 17 Martira Marina
D. 18 MM. Iancint și Emilian
 L. 19 C. Dia și c. Macrina
M. 20 (+) **Sf. Profet Ilie**
M. 21 PP. Simeon, Ioan pust.
 J. 22 M. Maria Magdalena
 V. 23 MM. Foca, Vitaliu
 S. 24 M. Cristina, Capitan
D. 25 Ad. S. Anei, c. Eupr.
 L. 26 M. Ermolae, Ermocrat
 M. 27 M. Panteleimon
M. 28 Ap. Prohor, Nicanor,
 J. 29 Calinic și Teodota
 V. 30 Apost. Sila și Siluan
 S. 31 S. Eud. Iosif d. Armin

AUGUST

D. 1 Sc. cruci și 7 s. Mac.
 L. 2 Aduc. m. S Ștefan
 M. 3 C. Isachie, Dalmat
 M. 4 Sf. 7 coconi din Efes
 J. 5 M. Eusignie, s. Fabiu
V. 6 (+) **Schimb. la față**
 S. 7 M. Domeția, Narcis
D. 8 Păr. Emilian, Triand.
 L. 9 Ap. Matia, m Anton
 M. 10 M. Laurențiu, Sixt
 M. 11 M. Euplu, Zenon,
 J. 12 M. Fotie, Anich, Cas.
 V. 13 C. Maxim Desideiu
 S. 14 P. Michea, M. Luciu
D. 15 (+) **Ad. Născ. de Dzeu**
 L. 16 M. Diomed, Alcibiad
 M. 17 M. Miron, Straton
 M. 18 M. Flor și Laur
 J. 19 M. Andreiu, C. Teofan
 V. 20 Pr. Samuil, m. Sev.
 S. 21 Ap. Tadeu, m. Teocl.
D. 22 M. Agatonic, Severian
 L. 23 M. Lup. Irineu
 M. 24 M. Eutichie, Tațion
 M. 25 Ap. Vart, Tit, p. Epif.
 J. 26 M. Adrian și Natalia
 V. 27 C. Pimen, Lib. Osiu
 S. 28 Cuv. Moise Arbul
D. 29 (+) **Tăierea C. S. Ioan**
 L. 30 P. Alex., m. Felix, S.
 M. 31 Brăul Preacuratei

SEPTEMBRIE

M. 1 C. Simeon s., m. Erm.
 J. 2 M. Mamant, Ioan ajun.
 V. 3 M. Antim, Aristion
 S. 4 M. Vavila, Prof. M
D. 5 Pr. Zacharia, m. Urban
 L. 6 A. Mihail, M. Romil
 M. 7 M. Sozont. ap. Evod.
M. 8 (+) **Nașt. N. de Dzeu**
 J. 9 S. Ioach, Ana, m. Sev.
 V. 10 M. Minodora, Mitr., N.
 S. 11 C. Teodora, c. Eufros.
D. 12 M. Autonom, Cornut
 L. 13 M. Corneliu, Gordian
M. 14 (+) **Înălțarea Sf. Cruci**
 M. 15 M. Nichita c. Filoteu
 J. 16 Eufimia, Meletinia
 V. 17 M. Sofia, Elpida
 S. 18 C. Eumenie, m. Ariad.
D. 19 M. Trofim, Dorimed.
 L. 20 M. Eustatie, Agapiu
 M. 21 Ap. Codrat, Pr. Iona
 M. 22 M. Foca, s. Martin
 J. 23 Zemis, S. Pr. Ioan Bot.
 V. 24 M. Tecla, păr. Copriu
 S. 25 C. Eufros., m. Savin.
D. 26 Mut. m. s. Ioan Ev.
 L. 27 M. Calistrat, Fortun.
 M. 28 C. Haviton, Eliodor
 M. 29 C. Ciriac, m. Dada
 J. 30 M. Grig, Mardoniu

OCTOMVRIE

V. 1 Ap. Anania, c. Roman
 S. 2 M. Ciprian și Iustina
D. 3 M. Dionisiu, păr. Ioan
 L. 4 M. Ieroteiu, Calist.
 M. 5 M. Haritina Man.
 M. 6 Ap. Toma, m. Erotida
 J. 7 M. Sergiu, Polichroniu
 V. 8 C. Pelagia, s. Taisia
 S. 9 Ap. Iacov, m. Poptia
D. 10 M. Eulampie, Eulamp
 L. 11 Ap. Filip, m. Zenaida
 M. 12 M. Andronic, Prov. T.
 M. 13 M. Carp, Păpil, Flor.
 J. 14 (+) Cuv. Paraschiva
 V. 15 M. Lucian, C. Vars.
 S. 16 M. Login, păr. Mal.
D. 17 Pr. Osie, m. Andrei C.
 L. 18 Ev. Luca, m. Marin
 M. 19 Prof. Ioil, m. Bar.
 M. 20 M. Artemie, Evor
 J. 21 C. Ilarion, m. Socrat
 V. 22 C. Averchie, m. Elis.
 S. 23 Ap. Iacob fr. Dlui
D. 24 M. Areta, s. Valentin
 L. 25 M. Marțian, Valerie
M. 26 (+) **Sf. Muc. Dimitrie**
 M. 27 M. Nestor, Capitolina
 J. 28 M. Terenție, Pompie
 V. 29 C. Anastasia, p. Avr.
 S. 30 P. Zenoviu, Artema
D. 31 Epimah, Amplie

NOEMVRIE

L. 1 SS. Cosma, Damian
 M. 2 Achindin, Aftonie
 M. 3 Achep. Iosif, Ait.
 J. 4 C. Ioanich, m. Ermeu
 V. 5 M. Galacțion, Caius
 S. 6 C. Pavel mărt., c. Luca
D. 7 S. 33 mart. din Mel.
 L. 8 (+) **Ar. Mihail și Gavr.**
 M. 9 M. Onesifor, Simeon
 M. 10 M. Orest, ap. Erast
 J. 11 M. Mina, Victor, Vich.
 V. 12 M. Ioan Patr., c. Nil
 S. 13 C. Ioan Gură de aur
D. 14 Apostolul Filip
 L. 15 M. Gurie-post. nașt. D
 M. 16 Apost. Evang. Mateiu
 M. 17 C. Grigoriu, Lazar
 J. 18 MM. Platon, Roman
 V. 19 P. Avdie și mart. Varl.
 S. 20 C. Grig. Deca, m. Nirsa
D. 21 (+) **Intrarea în biserică**
 L. 22 Ap. Filimon, m. Tibur
 M. 23 C. Amfilochie, Sisinie
 M. 24 P. Clement, m. Petru
 J. 25 Ecaterina, Mercurie
 V. 26 C. Alipie, Stelian
 S. 27 M. Iacov Persul
D. 28 Stefan-cel-nou
 L. 29 M. Param., Filumen
 M. 30 Ap. Andreiu, Frumențiu

DECEMBRIE

M. 1 Prof. Naum, c. Filar.
 J. 2 P. Avacum; c. Teofil
 V. 3 P. Sofroniu, c. Teodul
 S. 4 M. Varvara, C. Ioan D.
D. 5 S. Sava, m. Diogen
 L. 6 (+) **Sf. Păr. Nicolae**
 M. 7 C. Ambrosie, s. Filotea
 M. 8 C. Patapie, ap. Cesar
 J. 9 Zemisirea S. Ane
 V. 10 M. Mina, Marian
 S. 11 Cuv. Daniil, m. Mirax
D. 12 Păr. Spiridon, Antu
 L. 13 M. Eustratie, Mardarie
 M. 14 M. Tiris, Arian, Apolon,
 M. 15 M. Eleuterie, Sosana
 J. 16 Prof. Agheu, s. Teof.
 V. 17 Pr. Daniil, m. Pat.
 S. 18 M. Sevastian, Marcel
D. 19 M. Bonifaciu Prob.
 L. 20 M. Ignat. c. Filigoni
 M. 21 M. Iuliana, Temistoclu
 M. 22 M. Anast Chrisogon
 J. 23 SS. 10 Martiri din Crit
 V. 24 Martira Eugenia
S. 25 (+) **N. D. Isus Hristos**
D. 26 (+) **Soborul Preacuratei**
 L. 27 (+) Ap. și Arch. Ștefan
 M. 28 20 mii MM. din Nicom.
 M. 29 Pruncii ucii de Irod
 J. 30 M. Anisia, c. Zotic
 V. 31 C. Melania, m. Gaud.

Un an a trecut, altul începe!

Anul trecut a dat roduri îmbelșugate pentru cei ce muncesc și luptă neîncetat la netezirea spinosului drum, care ne va duce spre piscul idealului desrobirii neamului nostru. Multe greutăți s'au pus în această cale. Unele din ele au fost înlăturate. Să nădărdum, că în anul ce vine, vor fi sdrobite și celelalte, cari au mai rămas. Cu nădejde în Dumnezeu și Sfânta Dreptate pășim pragul anului nou. Avem credința nestrămutată, că el ne va aduce fericire! Inșă pentru aceasta și noi va trebui să ne strângem rândurile. Să lăsăm patimile mărunte! Intreaga suflare românească să bată în ritmul unitar, dătător de viață și creator de energii nesecate, al solidarității naționale. Cu ea să sdrobim pe toți cei ce ne dușmănesc. Cu ea să atragem pe toți cei ce ne iubesc, sincer și neprecupețit!

Urăm deci tuturor cetitorilor noștrii, precum și tuturor celor ce luptă sub cutele steagului nostru:

AN NOU FERICIT!

„Infrățirea Românească“

Unde am ajuns

Un mare luptător naționalist francez, Charles Maurras, preocupat de aceeași problemă, pe care o tratează sub toate fețele revista noastră, a sintetizat gravitatea ei în următoarele cuvinte: „Există mai mult de cât un pericol jidovesc, există o domnie jidovească“.

Pentru cine privește lucrurile la suprafață, s'ar părea o exagerare; cine studiază însă situația actuală a națiunilor creștine ceva mai adânc, află tristul adevăr în afirmațiunea de mai sus.

Cum au ajuns Jidanii să domine și viața internă a națiunilor și raporturile externe dintre ele, aceasta este o chestiune, care, ori cât de complicată s'ar înfățișa, nu constituie un labirint pentru cercetătorul obiectiv și dezinteresat. Se cere numai străduința onestă de a descurca firele unei evoluții, ce se desvoltă în dauna noastră. Cel dintâi element pe care se poate ridica o forță de conducere, fie fățișă fie ascunsă, este stratul material, baza economică. Această primă condiție au realizat-o Jidanii: ei cârmuesc toate acele ramuri de activitate, prin care valoarea bogățiilor brute, produse de goimi, intră prin mijlocire și speculă, înșutită, în mâinile lor.

Dacă bogăția ar da numai puțința de a se cultiva fericitul detentor, acest singur fapt amenință serios viitorul nostru, pentru că din odraslele lui Israel se vor ridica mâine drept conducători, aceia cari astăzi se luminează în școlile românești, pe cari fii autohtoni ai acestei țări nu le pot frecventa în proporția cuvenită, din cauza sărăciei în care ne sbatem.

Așa dar, prezența Jidanului printre noi nu înseamnă numai pauperizarea Românilor în țara lui, ci ascunde un pericol mult mai mare, și

anume: instalarea tot mai temeinică în posturile de conducere a elementului jidovesc. Către această țintă se îndreaptă ambiția neamului lui Iuda, destăinuită în „Protocoloalele Înțelepților Sionului“.

Sub regimul actual al votului universal, puterea nu se dobândește în mod normal de cât având sprijinul ordonat al maselor populare, declarat solemn de câte ori se consultă corpul electoral; sau se dobândește în mod anormal, împingând aceeași mulțime să rupă zăgăzurile legalității și în orbirea-i pătimașe să ridice la cârmă nu pe cei mai capabili, ci pe cei mai vicleni și mai lipsiți de scrupule. Așa dar, simpatia celor mulți și nevoiași trebuie momentan câștigată, pentru cine vroește să ajungă cu ori-ce preț a governa. Acesta fiind scopul demagogului periculos, înțelege oricine pentru ce Jidanul caută prin toate mijloacele să pervertească simțul sănătos al maselor populare. Forța ce se ascunde în voința mulțimii trebuie captată și exploatată până la extrema consecință în folosul imediat al agitatorului semit și mai îndepărtat al rasei din care face parte. De aceia socialismul pornește dela Jidani; de aceia este împănat, alimentat și condus de ei. De aceia, prelungirea firească și îndrăsnă afirmată a doctrinei socialiste, de aceia comunismul este susținut din rășputeri și practicat, numai de Jidani sau de creștini inconștienți, hipnotizați în imensa lor naivitate de viclenia șarpelui semit.

Cum propaganda teoriei subversive — ori care i-ar fi numirea — nu se poate executa numai prin viu graiu, Jidanul a înțeles încă din prima jumătate a veacului trecut, că trebuie să pună mâna pe acel instrument de formare și stăpânire a opi-

niei publice, care este presa. După ce s'au îmbulzit tot mai numeroși, mai șgomotoși și mai subversivi în această îndeletnicire, pe care au deșgradat-o prin ignoranță și rea credință astăzi îi vedem stăpâni ei. Cu bani din belșug îi susțin partea negustorească; cu gânduri otrăvite o alimentează zilnic propagându-le în masa cititorilor. Presa jidovită, adecă „anumita presă“ dela noi, este mult mai periculoasă de cât orice superioritate economică, pentru că atare situație prin muncă dărză și solidară se poate răsturna în favoarea noastră; pe când mentalitatea jidovită, ce se strecoară pe nesimțite tot mai tainic și mai adânc în sufletul nepregătit al cetățeanului, poate forma o stare de conștiință generală, ce cu îndelungată strădanie se poate numai desrădăcina. Este mult mai ușor să fortifici un membru anemiât al corpului, de cât să stărpești cu desăvârșire germenii unei intoxicări generale. Scrisul ce răspândește „anumita presă“ la noi înșeamnă încercarea criminală de a produce o intoxicare generală în ființa națiunii noastre.

Te rog să observi, domnule cititor, cum mijloacele de a pregăti dominațiunea iudaică se încheagă într'un sistem formidabil: și au asigurat stăpânirea banului; și au asigurat dominațiunea maselor muncitoare prin doctrina socialismului și a comunismului; și au asigurat educația opiniei publice, călăuzirea și stăpânirea ei prin puterea presei. Așa fiind, te rog să-mi spui, domnul meu, ce mai rămâne din forța de rezistență a actualei organizațiuni de Stat național și creștin; ce mai rămâne din vitalitatea poporului autohton căzut pradă dominațiunii politice jidovești?

Răspunsul ni-l dă Rusia cu nenorocita ei populație, unde semitul modern a ajuns la conducere.

Dar până să ajungă în frunte-

afacerilor de Stat, Jidanul înțelege să-și pregătească terenul prin cunoașterea de aproape a situației și a oamenilor, descoperind greșelile și slăbiciunile, pentru ca mai ușor să exploateze consecințele tuturor nevoilor spre triumful politicii lui Israel, și mai eficace să se folosească de slăbiciunile omenеști, întâlnite în sfera actualilor conducători creștini.

Acesta fiind scopul, care este tactica politicii lui Israel? Răspund: pe de o parte să furișeze câte un Jidan, sub o mie și una de motive, sau să-l impună cu insolență când se simt tari, în toate acele organizații, instituții, autorități, cari reprezintă atâtea centre de unde radiază efectiv puterea; pe de altă parte să mai alătore și discret câte un Jidan docil, lingușitor și abil pe lângă cutare puternic al zilei în calitate de secretar, dacă nu oficial cel puțin particular. Voiu dovedi această afirmațiune.

La sfârșitul anului 1918, a apărut la Londra, cu autorizația guvernului britanic, o carte scrisă de un Jidov, intitulată: „Jidanii printre conducătorii Ententei“, unde se face biografia a 16 Semiți, cunoscuți că au jucat roluri însemnate, din diferite puncte strategice, în mărele războaie, care, dacă a adus prin sfârșitul său înfăptuirea principiului naționalităților, a întronat în lume și puterea jidovească. Numai ignoranții sau cei interesați nu văd aceasta din urmă consecință.

Cine sunt acei 16 Jidani și cari sunt pozițiile strategice, din care au operat spre folosul imens al rasei lor?

Pozițiile strategice sunt cele mai sus amintite: 1) fortul inexpugnabil, în război, ce se numește *finanța*; 2) centrul, de unde se trag sforile în viața internațională a statelor, adică *diplomația*; 3) postul, de unde se vorbește cu fățarnicie savantă despre ușurarea traiului celor mulți și nevoiași, adică culmea plină de făgăduinți a *socialismului*. Intre aceste poziții s'a întins țesătura gazetăriei mondiale, toată jidovită, spre a se cultiva sentimentul solidarității iudaice între fericirii ocupanți a punctelor strategice mai sus pomenite.

Să-i luăm pe rând:

I. *Contele Reading*, trimis în America să strângă relațiile între Anglia și Statele-Unite în timpul războiului; ca și cum nu s'ar fi găsit în tot imperiul britanic un Englez de sânge, care să îndeplinească aceiași misiune cu cel puțin atât succes și cu mai multă bună credință în apărarea intereselor permanent naționale!

II. *Sir Edwin-Samuel Montague*, numit „coloana Jidovimei englezești“, ajuns secretar la finanțe și după asasinarea de către Jidani a Lordului Kitchner, ridicat la rangul de Ministru al Munițiilor în timpul războiului. Înțelegeți domnule cititor, că acest post înseamnă a avea o supraveghere asupra întregii producțiuni naționale în vremuri de grea cumpănă și a poseda o putere dictatorială asupra repartizării materiilor prime.

III. *Lord Reading*, numit pe jidovește Isac Rufus, ajuns în timpul războiului ambasador englez (!) la New-York și după încheierea păcii vice-rege în Indii. Opinia publică în Anglia este atât de hipnotizată de hipocrizia teoriilor egalitare răspândită de presa jidovită, în cât suferă ca un Jidan să conducă aceea imensă împărăție a Indiei, unde finanța lui Israel s'a întins să-i exploateze bogățiile, după ce sânge curat britanic a curs din belșug întru cucerirea minunatei țări!

IV. *Sir Alfred Mond*, apreciat în studiul menționat drept „cea mai de seamă autoritate în Anglia în ce privește chestiunile economice“ și participant „la cele mai mari întreprinderi industriale din lume“. Acest Jidan, care finanțează și deci conduce mai multe jurnale în Anglia, ajuns Ministru englez, fiind întrebat odată cărei naționalități aparține a răspuns că este supus britanic, dar aparține națiunii Jidovești. Și bieții Englezi îi încredințează înalte posturi în viața lor politică! Când a avut cinismul să-și recunoască indestructibila legătură cu neamul lui Iuda și când interesul „marilor întreprinderi industriale din întreaga lume“ îi dictau o „anumită“ atitudine pentru a realiza maximum de câștig, te întreb, domnule cititor, a putut *Sir Alfred Mond* să sacrifice propriile-i afaceri spre folosul acelei Anglii, care l'a ridicat la rangul de Ministru? Iată pe mâna cui au căzut, printr'o fatală orbire ariană, conducerea efectivă a destinelor popoarelor în cea mai grea criză prin care a trecut civilizația europeană!

V. Jidanul francez *Lucien Kotz*, fost Ministru de finanțe în Franța în timpul războiului mondial.

VI. Jidanul *Joseph Reinach*, jurnalist gălăgios și cavalier al legiunii de onoare!

VII. *Sidney Sonnino*, fost ministru de externe al Italiei la intrarea acesteia țări în război; fiu al unui Jidan multimilionar din Alexandria și conducător în ierarhia sectei francmasonice.

VIII. Jidanul *Luigi Luzzati*, fost Ministru de justiție în Italia.

IX. Jidanul *Barzilai*, care făcea pe naționalistul înfocat, numit la origină Bűrzel, ajuns ministru fără portofoliu în Italia.

X. Membru la curtea de Casație a Statelor-Unite, Jidanul *Luis Dembitz Brandeis*, conducător de frunte în ordinul exclusiv jidovesc masonic, numit „Bnei Brith“. Despre el, extragem din studiul mai sus amintit următoarele rânduri, pentru ca orice Român să înțeleagă ce rol au avut Jidanii în desfășurarea războiului, în care nu au sângerat dar din care enorm s'au îmbogățit:

„Dela chemarea lui la cea mai înaltă instanță judecătorească și din momentul mutării lui la Washington, el a fost unul din cei mai apropiați și cei mai favorizați consilieri ai Președintelui Wilson. Nu numai că era întrebat despre tot ce privea industria și comerțul, în care ramură trecea drept o autoritate în Statele-Unite, dar judecata lui era pusă la contribuție de către Preșident și când era vorba despre situația internațională. Un comitet, compus din colonelul Mendel House (alt Jidan) și și Brandeis, a fost instituit spre a studia chestiunile mondiale și a fixa liniile politicii americane la conferința păcii“. Amintim că la această conferință a păcii s'a încredințat conducerea politicii americane în Orient Jidovilor sioniști *Brandeis*, *Mak* și *Marshall*, mai aducem la cunoștința marelui public românesc și frunțașilor noștri politici, cu mai multe pretenții de cât cunoștințe pozitive, că Președintele Wilson a fost însoțit în Europa la 1919, pentru stabilirea păcii de 156 consilieri economici și tehnici, dintre cari 117 erau din neamul lui Iuda. Iată cine a inspirat politica lui Wilson în conferința dela Paris!

XI. *Samuel Gompers*, ajuns președintele Uniunii Sindicatelor muncitorești din Statele-Unite. În cazul acestuia se ilustrează din nou politica iudaică, de a împinge pe conducătorul demagog al masselor proletare, până la cele mai înalte situații, spre a demonstra lumii creștine odată mai mult, că forța mulțimii creștine stă la dispoziția Jidovimei internaționale.

XII. *Oscar Strauss*, fost ambasador american la Constantinopol, și mai târziu Președinte al Uniunii pentru dreptul internațional.

XIII. *Bernard Baruch*, despre a cărui activitate în timpul războiului ca președinte al biroului industriilor americane, studiul mai sus pomenit

coprinde următoarea afirmațiune: „Acest birou nu era numai o agen-tură pentru producție, ci și mijloci-torul tuturor cumpărăturilor ce fă-ceau aliații și controlând efectiv apro-vizionarea lumii cu cele mai de seamă materii prime. Dl Baruch a obținut într'adevăr dreptul desăvâr-șit de a dispune de toate industriile Statelor-Unite în timpul războiului“. In ce privește influența enormă pe care a exercitat-o acest Jidan asu-pra vieții americane în timpul răz-boiului iată ce spune americanul Henry Ford, marele industriaș de automobile (cf. revista „Hammer“ Nr. 531 din 1 August 1924 pag. 289 și următoarele):

„Când a intrat America în războiu, a apărut deodată la suprafață un om, a cărui nume până atunci abia a fost pomenit în publicitate: *Bernhard M. Baruch*. El până atunci n'a fost nimic altceva decât un simplu speculant la bursă. El a fost che-mat, la 1915, în comitetul de con-silieri (Advisory Commission) — un comitet, care pregătea intrarea Ame-ricii în război — într'un timp, când acolo încă totul trăia în cea mai adâncă pace și când Wilson declara în public, că America nu se gândește la război.

Precum a mărturisit Baruch, mai târziu, cu ocazia ascultărilor sale în fața Senatului, el a lucrat din 1915 la „Mobilizarea industriei din țară“, ca alte cuvinte; el a lăsat să se fa-brice muniția necesară.

El a câștigat pe președintele Wil-son pentru planurile sale. Wilson făcea, ceea ce vroia Baruch. Baruch însă își puse mâna sa stăpânitoare pe întreaga producție a Americii. Baruch stăpânea cu atotputernicia dictatorului. El executa producția și furniturile — peste granițele Ame-ricii. In fața Senatului, l'a întrebat deputatul Jefferis: „Așa dar, d-ta ho-tărâi ceea ce trebuia să primească fie-care?“ Baruch a răspuns: „Da, fără în-doială... Hotărârea definitivă îmi era mie rezervată. Eu hotărâam, ceea-ce trebuia să primească armata și marina, dacă administrația căilor fe-rate sau aliații trebuiau să primească aceasta sau aceea — sau că generalul Allenby să primească locomotive — sau dacă aceste trebuiau să fie în-trebuințate în Rusia sau Franța.

O putere nemăsurată era depusă în mâinile acestui bărbat. El a răs-puns la o întrebare: „Da, eu am avut în război probabil mai multă putere decât oricare altul.“ Nici Wil-

son și nici poporul sau adunarea acestuia au dominat în America, în timpul războiului, ci Bernhard M. Baruch“.

XIV. Jidanul *Otto Hermann Kahn*, mare bancher, reprezentant al acelei fi-nanțe internaționale, toată jidovească despre care Semitul Rathenau, ajuns atotputernic în Germania învinsă, a spus că acea finanță se compune din vre-o 300 de inși cari dispun de soarta popoarelor.

XV. Jidanul *Abraham Elkus*, care împreună cu consingeanul său Henry Morgenthau; fost ambasador al Sta-telor-Unite la Constantinopol, a fost numit de Wilson ca arbitru în che-stiunea Armeniei și a insulelor Aland¹⁾

XVI. Jidanul Paul Hymans, fost Ministru de externe al Belgiei, fost președinte al Ligii Națiunilor.

Cu acesta din urmă se încheie seria Jidanilor, cari, din diferite puncte strategice toate dominante, au jucat un rol atât de hotărâtor la stabilirea nouilor condiții de viață a popoarelor creștine după terminarea războiului mondial. Datele de mai sus sunt luate din introducerea cărții naționalistului german A. Rosenberg intitulată: „*Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Welt-politik*“ München 1924.

Rămâne de dovedit a doua parte a afirmațiunii făcute că, în afară de ocuparea posturilor în vază, radiatoare de putere politică și economică, Jidanul mai urmărește să alăture pe lângă puternicii zilei și câte un ob-servator, controlor discret și spion permanent sub forma de secretar oficial sau particular. Pe acesta le-suiții îl numeau „socius“ iar bolșevicii în politica lor de spionaj îl numesc „ochiul“. Noi îl numim iscoada semită în afacerile creștine.

Dăm câte-va cazuri de înainte de război:

In jurul lui *Clemenceau* roiau Ji-danii Cornelius Herz, Gaudchaux, Roth cu ochii așintii asupra lui, com-unicând conducerii oculte a lu-daismului tot ce se putea afla prin orice mijloace din apropierea fostului Prim-Ministru francez. Pe lângă *Loubet*, ca Președinte al Republicei franceze, se învârtea Jidanul Hugo Oberndoerffer. Această metodă este practicată de mult: spre exemplu, în jurul lui Cavour vestitul om poli-tic al Italiei funcționa ca secretar al său intim Jidanul Hartum, după cum a recunoscut Jidanul Nordau

în August 1903 la al VI congres si-onist ținut la Basel*). Chiar pe lângă Bismark ajunsesse în ultimul timp să se furișeze prin lingușire Jidanul Witkowski, ascuns sub numele Maxi-milian Harden, care toată viața și-a făcut reclamă cu aceasta superficială și scurtă legătură, ce avusese cu Cancelarul de fer.

Dar să ne întoarcem la vremurile noastre din timpul marelui război până astăzi și vom constata urmă-torul fapt: *cu cât puterea jidovească crește, cu atât iscoadele semite pe lângă puternicii zilei se înmulțesc*. Dăm câteva exemple:

Jidanul Philipp Sassoon, „secretar particular“ al lui Lloyd George; Ji-danul Louis Strauss, „secretar particu-lar“ al lui Hoover, investit în America cu puteri dictatoriale în materie de aprovizionare; Jidanul Rosenberg „se-cretar particular“ și șef al presei lui Cicerin; Jidanul Cahen atașat pe lângă delegația germană la pacea din Versailles, mai târziu ajuns „se-cretar“ al lui Brokdorff-Rantzau la Moscova. Jidanul Mendel din fami-lia Rotschild, „secretarul“ lui *Cle-menceau* dela 1918 înainte. Jidanul Israel, „secretar general“ al Consi-liului de Ministrii, când Herriot a fost Președintele al Consiliului; Jidanul Heilbronner „secretar general“ când Painlevé a fost președintele Camerii; Jidoavca Rosa Rosenberg, „secretară particulară“ a lui Mac Donald, când a fost prim-ministru în Anglia.

Nu mai este nevoie să amintim că în jurul lui Wilson, în afară de ceata de Jidani, cari îl hipnotizase și deci îl stăpâneau cu desăvârșire, mai funcționa ca „ochiu al lui Israel“ și rabinul Stephen Wyse.

Față de acest aspect iudaizat al situațiunii politice dela 1918 până astăzi, vă mai mirați dlor guver-nanți pentru ce România la conferin-țele păcii și cele următoare a întâl-nit atâta spirit de neprietenie, de suspiciune și chiar de latentă osti-litate, nesocotindu-se temeiurile juste ale revendicărilor noastre și imensa jertfă adusă în cumpăna victoriei generale?

Vă mai întrebați pentru ce „marii nostri aliați“ ne-au tratat vitreg? Pentru simplul motiv că „marii noștri aliați“ erau conduși din umbră de puterea ocultă a Iudaismului. Această putere ocultă nu voeste să admită ca națiunea română să-i ză-dărnicească planul de a transforma bogata țară dintre Nistru și Tisa în adevărată-Palestină.

¹⁾ cf. Roger Lambelin, Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxny Paris 1921 pag. 244-45.

^{*)} cf. Henry Ford, Der Internationale Jude Vol. I pag. 137 Ediția XII Hammer Verlag.

De acolo toată politica de șicană, de intimidări, de amenințări, de su-grumare a valutei noastre, de ațâ-țare a minorităților, de imixtiune în actele de suveranitate ale Statului român prin inspecții, ordonate de Liga Națiunilor, prin intervenții în favoarea Jidanilor fugiți de peste Nistru. Această tactică, repetată sub diferite forme într'un ton cu atât mai ridicat și mai pretențios cu cât constată o mai slabă putere de rezistență la guvernării noștri actuali, urmărește ținta precisă de a ne obiș-nui cu o atmosferă de smerită re-

semnare și de continuă supunere față de potenții semiți din afară.

S'ar părea că sugestiunile iudaice și iudaizante și-au produs efectul în cuvintele spuse la Cameră în ziua de 20 Noemvrie de dl Ministru de Externe, că România semnând tratatul minorităților a suferit o știrbire a suveranității.

Dlor Jidani, vă rog să aflați că această afirmație poate coprinde părerea personală a dlui Duca, dar că în sufletul poporului român sunt izvoare de energie și mândrie națională, pe cari nici nu le bănuiri.

I. C. Cătuneanu

Faptă și răsplată

Mai mult, poate, decât la oricare alt popor din lume, instinctul național, cristalizat mai târziu într'un ideal mai înalt, a stăpânit și stăpânește încă și azi, neamul nostru românesc. Pe acest fond s'au brodat toate evenimentele istoriei noastre bi-milenare. El este temelie sigură pentru evoluția culturală, civilizatorie și economică a tuturor națiunilor. La noi îl găsim, sub formă nativă, la umilul țaran, care ține la glia strămoșească mai mult, decât la oricare alt bun din lume, — ca și la subtilul intelectual, care este pătruns de credința, că un progres adevărat nu se poate realiza decât printr'o viață *națională*, cât mai intensă.

După războiul dezrobirii neamului s'a evidențiat și mai mult acest desiderat elementar al vieții naționale. Și încă cu atât mai vărtos, cu cât pe orizontul îndepărtat al stepelor rusești, s'a ridicat un alt ideal utopic, îmbrăcat în mantia sângeroasă a demagogiei roșii și exploatat de judeo-masoneria internațională. Era bolșevismul desagregant, care prin suflul său pestilential încearcă să îmbolnăvească și să distrugă sănătatea națiunilor, pentru a le absorbi, ca pe niște simple elemente aservite scopurilor sale oculte și criminale. Astfel și peste Nistrul nostru au început să treacă emisarii — propagandiști ai bolșevismului moscovit.

Însă pe pământul, udat cu lacrimi de martiri și cu sânge de eroi, al României, — ei au găsit o primire, la care puțin s'au așteptat. Fiecare bun Român i-a primit, ca pe niște dușmani. Pretutindeni au dat de uși zăvorite. Urechile țaranilor erau surde pentru formulele lor demagogice, a căror substrat tendențios

și bătea la ochi, ca și când ai vedea o haină neagră cusută cu ață albă. Miștile intelectualilor erau deosemeni opace față de scrierile profund eronate ale Lenino-Marxismului revoluționar, care propovăduesc lupta de clase, adeca războiul, focul, jaful, pârjolul, printre popoarele, însetate după pace, liniște, ordine.

Însă emisarii Moscovei-Roșii nu s'au oprit încă, după eșuarea primei tentative de-a distruge suportul național al neamului nostru. Alimentati cu aurul topit din icoane și relicvii sfinte, furate de prin lăcașurile Domnului, — ei au început să atragă câteva conștiințe venale. Pe acestea le-au aliat cu consăngenii lor jidani, cari s'au năpustiit, ca un roi de lăcuste asupra plaiurilor noastre, — și împreună, cu forțe unite, au început să corupă, să demoralizeze, să bestializeze, moravurile, mentalitatea și apucăturile vieții noastre publice. Cu ajutorul jurnalisticilor lor tendențioase, care a primit stigmatul caracteristic de „anumită presă“, ei au încercat pe urmă, să învrăjbească, să sdrobească și să pulverizeze, aceea admirabilă solidaritate națională, ce ne-a stăpânit, ca o formidabilă forță, în fața tuturor peripețiilor și vicisitudinilor istorice, prin cari a trecut neamul nostru.

Aceasta însă nu le-a mai reușit. Cu o titanică putere s'a ridicat floarea tinereții neamului — acum trei ani, la 10 Decembrie, — și, ca un tunet, într'o zi de vijelie, a străbătut, dela un capăt la celalalt al țării, disperatul strigăt de alarmă a studențimii române și creștine.

Și acest glas vijelios n'a rămas fără răsunset. Sub faldurile drapelului de luptă s'au înrolat toți cei ce simt românește. Chiar și cei mai

greoi se desmorțeau. Numai șovăia aproape nimeni.

Situația era mai mult decât exasperantă pentru propagandiștii bolșevici. Studențimea, prin manifestații, conferințe, scrieri și alte mijloace, — a paralizat, aproape în întregime, acțiunea lor subsersivă. Văzând ei, că la noi în țară nu pot nici decum răzbi, au recurs la un alt subterfugiu. Au început o campanie de ponegrire a prestigiului nostru național, — în fața străinătății. Centrul activității lor era *Parisul*, capitala țării unde Leon Blum și Abraham Schrameck terorizează opinia publică răzăcită, a unei națiuni obosite de război.

Și pentru ca această acțiune să fie încoronată de un succes cât mai desăvârșit, — ei au început să răspândească zvonuri, să publice informații și articole prin presă, — și să inunde Parisul cu scrieri pamfletare, prin cari România era zugrăvită, în ochii Europei civilizate, ca o țară barbară, înapoiată, feroce, — adeca ceva mai mult decât o colonie al Africii meridionale, — și ceva mai puțin decât o țărișoară balcanică, cum ar fi Albania.

Acțiunea lor n'a rămas fără efect. Și încă cu atât mai mult, cu cât tocmai un Român s'a găsit, care să-și pună conștiința și sufletul vândut în serviciul acestei cauze. Adeva vorba să fie: un Român. Cu mult mai bine l'am putea numi un: *grec împământentit*. Un fanariot, cu sufletul hain, care nu poate înțelege aspirațiile neamului nostru. Un străin, ca toți străinii. Stă la noi pentru ca să se îmbogățească. Mijlocul n'are importanță, fie el oricât de rușinos, oricât de infamant. Cred, că e de prisos să-l mai numesc, căci îl ghi-cește toată lumea. Este:

Costa-Foru!

Este celebrul renegat, care încearcă să exploateze cât mai mult moartea fiului său ce a căzut alături de alți 799.000 de luptători români. Este acela, care încearcă să pozeze ca un erou național, pentrucă la vârsta de 60 de ani s'a înrolat, ca voluntar în armată, și a făcut campania cu gradul de colonel. Adeva, iarăși, vorba să fie: știm prea bine, că în tot timpul campaniei, a fost prietenul intim al trădătorului *Verzea*, colonel ca și el, — pe care l'a și apărat în procesul său rușinos.

Imediat după război firea oportunistă al acestui individ căuta să se îndrepte spre o situație cât mai rentabilă. Și-a găsit-o în Redacția „anumitei prese“, care-i plătea cu bani

grăși, toate articolele, prin cari ne batjocurea tot ce avem noi mai sfânt și bun.

Pe urmă a devenit „*leader*“-ul umanitarismului din țara noastră. S'a erijat în postul de secretar-general al „Ligii drepturilor omului“ dela noi, adică a agenturii camuflete al bolșevismului jidovesc. Deci și această meserie era destul de rentabilă.

Dar nu era încă destul. Acțiunea antinațională a lui Costa-Foru trebuia strămutată și în streinătate. Honorariile respectabile, pe cari le încasa dela cei ce finanțează „Adevărul“ și „Dimeinea“, aveau să-l determine în această direcție. Efectul iarăși n'a lipsit. Era doar înțresc!

Și individul Costa-Foru s'a pus să scrie „*La Roumanie et ses prisons*“, o broșură plină de calomnii, injurii și invective la adresa țării noastre. Aici se zicea că în România tot a zecea casă este o pușcărie, în care gem sutele de mii de martiri bolșevici; că jidanii sunt persecutați prin progromuri sângeroase, patronate de Rege și Guvern. Adecă România este un fel de abator unde floarea oamenirii este măcelărită. Și alte lucruri de soiul acesta.

Cu broșura aceasta tipărită în milioane de exemplare, a fost inundată toată străinătatea.

Sesizați, de ea și chemați de către autorul ei imoral care nici azi nu și-a „aranjat“ gestiunea sa bănească dela „Uniunea presei Române“, a cărui președinte a fost acum doi ani, — corifeii judeo-umanitarismului s'au hotărât să ne inspecteze țara.

Ca într'o colonie subjugată ei au descins rând pe rând: *Torrés, Guernut, Barbusse*. Până când la urmă, cu toată răbdarea noastră pusă la grea încercare, a trebuit să-l dăm afară pe acesta din urmă, pentru ca prin acest exemplu hotărâtor să tăiem pofta celor ce mai voiau să ne „inspecteze“.

Însă vinovatul principal trebuia pedepsit. El care ne-a defăimat în străinătate, acela care ne-a adus pe cap „censorii“ nepoftiți, cari în alte țări, ca în Italia sau Cehoslovacia, *nici nu au fost lăsați să intre*, el care asmuță minoritățile contra noastră, în fine acela, care ne subminează atât din lăuntru, cât și din afară, — **trebuia** să-și ia răs-plata cuvenită.

În gara Clujului a primit o lecție românească, pe care desigur n'are să o uite în curând. Aceasta însă nu era încă destul. Pentru ea desigur

că ar fi primit o despăgubire cuvenită dela jidanii, pe cari îi iubește atât de mult. A declarat doar la Procesul dela T.-Severin că: *el este mândru că are un genere jidan!*

După incidentul dela Cluj însă s'a mai ales și cu o lovitură morală. Și aceasta l'a infamat pentru vecie. Sindicatul ziaristilor bucureșteni l'a exclus pentru totdeauna din rândul acelora, cari prin slova tiparului propovăduiesc adevărul și dreptatea. Iată și textul moțiunii, prin care s'a hotărât această „descostaforizare“ (cum zice Nichifor Crainic) al presei române:

„Comitetul Sindicatului Ziaristilor din București nereacționând la vreme din proprie inițiativă, împotriva jignirilor ce s'au adus demnității naționale prin vizitele inoportune ale unor preținși inspectori umanitariști, — adunarea generală extraordinară a Sindicatului Ziaristilor din București s'a văzut silită să se convoace potrivit art. 12 din statute, pentru a protesta cu energie în contra amestecului străin în treburile noastre interne.

In consecință, ne asociem la protestul intelectualilor români.

Adunarea generală extraordinară, în acelaș timp, considerând incompatibilă situația de membru în Sindicat

a dlui C. Costa-Foru, cu aceea de impresar a tuturor acestor defăimători ai țării și agenți ai intereselor vrăjmoase și de autor al broșurei calominoase la adresa țării, — servind de bază tuturor campaniilor calominoase împotriva Statului român — **hotărăște excluderea sa din Sindicatul Ziaristilor din București“.**

Dreptatea s'a făcut!

Costa-Foru a intrat în rândul acelor cari poartă stigmatul infamiei înfierat pe frunte. De-acum înainte articolele sale veninoase, broșurile sale mincinoase, frazele sale goale și sterpe nu vor mai avea nici un răsunet.

Odată cu el a fost înmormântat și *costa-forismul*, adică sistemul laș de propagandă antinațională mincinoasă inaugurat de calomnatorul condamnat.

Și ori de câte ori această mentalitate va încerca să renască și să periclitizeze, din nou, siguranța și liniștea patriei noastre, *instinctul sănătos* al Națiunii Române va ști, în totdeauna, să reacționeze, scurt și categoric, așa cum a procedat față de Costa-Foru pentru a elimina din corpul ei infectat microbii patogeni ai descompunerii sociale!

Caius Barboși.

SCRISORI DIN BIHOR

Din durerile noastre

Ceea ce ne deosebește pe noi cei dela marginea de vest a românismului, față de ceilalți frați ai noștri, în etapa de înainte de 1 Decembrie 1918, este o apăsare mai grea și umiliri mai multe din partea stăpânilor de eri.

În nemijlocita apropiere a stepelor maghiare, vânturite sălbatic ce veneau de pe acestea, dărau tot ce încercau să clădească sufletele în cari mai licăria o fărâmbă de ideal, atât de puține de altcum pe plaiurile noastre.

Eram învăluiti într'o beznă adâncă și zi de zi ne îngropam tot mai profund în ea. O simțeam atât de bine aceasta decadentă spirituală, vedeam cum ne cufundăm tot mai mult în adânc, dar zadarnice ne erau toate scrâșnirile. Cari urechi erau deschise pentru durerile noastre? Cine ar fi avut puterea să ridice un far, ca să străbată raze de lumină în întunericul, în care eram condamnați să trăim?

N'am putut să facem altceva, decât să ne lăsăm barca sortii în voia valurilor și să stăm neputincioși cu mâinile la spate.

Vremurile aceste n'au putut trece fără să lase urme și atât de adânci că nu s'au șters până azi și stările de față ne lasă să credem că nici nu vor dispărea curând.

Ne-au rămas păcate ce ne îngreiază sufletul fără vina noastră, dar totuși simțim greutatea acelora, ca și a păcatelor nespovedite.

Două din aceste mari păcate sunt: analfabetismul și alcoolismul, cele mai nenorocite flagele, cari bântue azi satele noastre bihorene.

Școala românească și patrimoniul lui Tisza erau lucruri ce nu se puteau împăca. Ideea de Stat maghiar nu se putea concilia cu tendințele noastre culturale.

Le-am înfrânat și sufocat fără milă și cruțare.

Stăpânirea românească ne-a găsit aici, în Bihor, cu un contingent de anal-

fabeți de circa 96—98% din populația românească.

Este aceasta o rușine pentru civilizația secolului în care trăim, pentru stăpânitorii de eri a fost însă o mândrie.

În acest ogor înțelenit este nevoie de o muncă din toate puterile. Avem nevoie în satele noastre nu de învățători, ci de apostoli, de supraoameni ca să se poată obține un rezultat mai favorabil. Vrem oameni pătrunși de măreția ideii naționale, cari să aiba puterea sufletească de a ne face să renaștem din propria noastră cenușă.

Până când negurile întunecului nu se vor împrăști de pe satele noastre, vom fi și mai departe sub tutela străinilor cari ne exploatează crud neștiința.

Soluțiile ce s'au dat până acum (zonă culturală etc.) nu ne-a îndesulit. Nu se dă aceea contribuție, pe care o cere realitatea. Stările de acum nu ne arată un progres pe care să-l simțim, deși suntem la începutul anului al 8-lea de stăpânire românească.

Aceasta plagă a analfabetismului

Moșii lui Avram Iancu puși în desperare

Jidovi și jidoviți ne pregătesc mormântul. Suntem lăsați pradă streinilor și jidăniților.

N'a fost aproape nici un număr din revista „*Infrățirea Românească*”, în care să nu se fi publicat, trista și nemaipomenita batjocură, care se face dela unire încoace, moșilor lui Avram Iancu, de către neamul lui Iuda, ajutat de românii jidoviți.

N'a fost nici ziar curat românesc, care să nu fi publicat câte un articol în care să arate faimoasa batjocură, care se face astăzi Munților Apuseni.

Înainte de a pune pe hârtie, focul aprins în inimile Moșilor, rog cu supunere pe onorații cititori, a-mi scuza forma scrisului la cele publicate mai jos, întrucât, nu sunt compuse din știință superioară, ci sunt compuse de un țaran simplu din Munții Apuseni, în care se mai găsește, un gram din sângele lui Avram Iancu, al cărui suflet din nou se aprinde, văzând cum neamul lui Iuda, ne distruge granița de vest, a scumpei noastre țări.

Credem că onoratul cetitor cunoaște bine, pentru ce este focul aprins în inimile moșilor. Pentru a-l lămuri mai bine, vom arăta mai jos:

Noi moșii, nepoți ai lui Avram

nu putea să nu aibă fidel tovarăș alcoolismul.

Ravagiile ce le face acesta în satele noastre sunt îngrozitoare.

O lumină clară îți oferă în aceasta privință spectacolele desgustătoare ce ni le dă zilele de bălcu prin târgușoarele noastre.

Zeci de oameni vezi împletindu-se pe la toate colțurile și de după uși murdare rânjete demonice de Ovreiași cu pistrui.

Și ne doare. Se revoltă în noi demnitatea noastră, plânge în noi rușinea.

Zadarnic însă. La noi și azi sunt sate, unde în afară de timpul alegerilor, nu s'a coborât nimeni să arate poporului neștiutor calea adevărului.

Am ținut să punem pe hârtie aceste triste constatări. O datorie de buni români și de slujitori ai ideii naționale ne cere aceasta. Vrem ca dovezile noastre să se știe, — cine cunoaște realitățile zdrobitoare, poate vor trezi îndemnuri pentru sanarea lor. Stările de azi ar fi vremea să ia sfârșit.

Beiuș, 1 Decembrie 1925.

Dr. Liviu Popovici

bositului nostru Rege Ferdinand I, care a luptat pe toate fronturile pentru refacerea scumpei noastre țări împreună cu Dinastia Regală.

Ne întrebăm noi moșii de prin munți acuma însă. Unde ne este rezultatul? Căci pentru drepturile noastre am luptat și unde este jertfa celor opt sute de mii de eroi, morți pentru patrie? Unde este oboseala Dinastiei noastre Regale, care s'a jertfit pe toate fronturile? Nu vedem nimic. Căci și astăzi noi Moșii din munți avem tot aproape aceiași soartă, pe care am avut-o și în trecut. *Suntem neliniștiți fiindcă nimeni nu se gândește la nevoile pe cari noi le îndurăm, sub neamul lui Iuda*, care a năvălit asupra noastră și mai ales a munților noștri, cari ne sunt singurul izvor de refacere și câștig. Au năvălit dela unire încoace, cu forțe mari, pentru a ne preface munții noștri în locuri deșerte și a ne aduce pe noi în cea mai mare sărăcie, luându-ne pădurile, singurul nostru mijloc de traiu. Dar în același timp tot ei ne acuză, că suntem bolșevici și tâlhari, că furăm pădurile lor. Este de notat, că și astăzi după atâta jertfă și atâta sânge vărsat, pentru scăparea țării și a codrilor din mâini străine, *pădurile sunt tăiate de jidanii Fischer și Tischler*, cari ne pregătesc cea mai neagră sărăcie, prin exploatarea ce le fac. Ne prefac, frumoasa noastră coroană a munților, în deșerturi și îmbracă în zdrențe, mii și mii de copii ai noștrii, luându-le pâinea din mână după cum este și cântecul pe care l-am învățat la școală, prin anul 1904 și care zice:

Noi și voi

*Potop venita-ți peste noi
Ne-ați luat pâinea din mâini,
Și hainele de pe noi,
Iar noi rămânem goi.*

Așa ni se face astăzi și aceasta este starea moșilor din Munții Apuseni, în care ne-au adus exploatarea jidani Fischer, Tischler și Grödel. Azi ne exploatează pădurile și mâine poimâne ne vor exploata și pe noi, pe calea pribegiei, care nu este departe după cum vedem, iar pericolul ce ne amenință foarte apropiat.

Credem că, onorații cititori, cunosc bine scandaloasa afacere dela Rechițele, făcută cu ocazia aplicării reformei agrare. Noi cunoaștem legea agrară, cum este făcută și știm că este bine făcută dar nu se împlinește și nu se execută de nimeni. La noi executarea reformei agrare s'a făcut în felul următor: În hotarul comunei noastre Rechițele, se află

proprietatea Contelui Bánfy, de circa 12 mii de jugăre cadastrale, pe cari le-au răpit mișelește dela părinții noștri sub era maghiară, pe la anul 1882, — lucru ce putem afirma că a fost proprietatea noastră, sau mai bine zis a părinților noștri, de pe care acum, am fost scoși și alungați nelăsându-ne, nici cu ochii, să privim la ceiace a fost a părinților noștri, proprietăți la care ne uităm flămânzi și plini de toată goliciunea.

Noi la 1918, când s'a făcut revoluțiunea în Monarhia Austro-Ungară, am venit acasă de pe toate fronturile de luptă, cu gândul să ne răsunăm pe toți acei ce ne-au răpit pădurile.

Văzându-ne familia în cea mai neagră mizerie și cunoscând noi, că acuma este momentul de desrobire, am ascultat cuvântul *tribunului nostru de atunci și apărătorul nostru de azi*, dl Dr. Amos Frâncu, care este astăzi aruncat pe drumuri și nebăgat în seamă, spunând el atunci, că pădurile vor fi ale noastre. Noi am ascultat cuvântul neobositului nostru luptător și la un moment dat ne am organizat în *gărzi naționale*, luptându-ne cu hoardele lui *Béla Kun*, la *Beliș*, unde am avut în fruntea noastră pe dl *Căpitan invalid Emil Șancu*, care a suferit cu noi, cele mai multe chinuri. El nu este băgat de nimeni în seamă, după cum vedem, că nici noi nu suntem băgați de nimeni în seamă. Văzând că reforma agrară nu s'a făcut pentru noi, ci pentru Fischer și Tischler.

Reforma agrară s'a făcut în modul următor: Cele 12 mii de jugăre, care sunt pe hotarul comunei noastre Rechițele, trebuiau expropriate integral și predate comunelor în drept.

Onorata comisiune agrară, atât comitetul agrar cât și comisiunea II-a județeană, au ordonat comisiunii de ocol din *Huedin*, să facă exproprierea moșiei contelui Bánfy.

Această expropriere s'a făcut din partea comisiunii de ocol în 1922; care comisiune a făcut un act de dreptate istoric și mai ales drept, expropriând întreaga moșie a lui G. Bánfy care se află în hotarul comunei noastre, în favorul statului, cu scop de a împărți și destina sâtenilor, pădurile și pășunile.

Expropriând-o în drept și nelăsând proprietarului nimica, întrucât proprietarul și-a rezervat cota la Bonțida, contra acestei hotărâri aduse și exproprieri, a făcut apel Agronomul Regional din Huedin. — Judecându-se la comisiunea II-a județeană din

Cluj, dezbateră având loc la 27 Ianuarie 1923, fără a fi citate nici o comună, din cele 10 comune, cari conform legii agrare, trebuiau să primească din pământul lor, moștenire dela părinții lor.

Această hotărâre a comisiunii a II-a județeană, s'a făcut într'un mod abuziv și anume: Din cele 12 mii de jugăre cadastrale, au cules personalul lui Bánfy, toate numerele topografice, în care numere se mai află păduri seculare, în întindere de circa 5500 jugăre, pe cari onorata comisiune II-a județeană le-a rezervat proprietarului, cele 5500 jugăre cadastrale fiind socotite ca teren de neexpropriat, pentru ca la urmă proprietarul să-l vândă exploatatorilor Fischer și Tischler precum și cointeresaiților lor jidoviți.

În loc ca cele 10 comune, să primească păduri și pășuni, au fost uitate la expropriere și nu s'a expropriat nimic pentru ele fiindcă astfel n'ar ajunge lui Fischer și Tischler. A fost numai o singură comună Rechițele pusă în instanță, pentru care s'a făcut expropriere, însă destul de abuziv, dându-se păduri, acolo unde au exploatat jidanii Tischler și Mihich prin anii 1911 și 1914, cu preț de pădure seculară. Iar pășuni dându-se acolo unde este pădure seculară, pe care o taie astăzi Tischler, care a făcut Societatea „*Regatul-Mare*“.

Observând noi, acest pericol numai după câteva luni, am bătut la toate ușile și Ministererele, arătând că s'a făcut o mare nelegiuire și nedreptate. — Am cerut să ni-se dea cota maximală din pădurile seculare pentru păduri și pășuni din locuri pentru pășuni.

Ni-s'au făcut toate promisiunile că ni-se va face dreptate, dar nu știu când. Ni se vor da „atunci“, când Fischer și Tischler vor termina de tăiat toate pădurile, locurile goale și stânci pleșuve din care să ne putem și noi reface ca nație.

Văzând noi că toate suferințele noastre și toate eforturile ne sunt zadarnice, am oprit în mod omenesc tăierile, pentru care la urmă am fost și maltratați și aruncați în închisoare; — de unde ne-a salvat neobositul nostru apărător dl dr Amos Frâncu. *Iar în vara anului 1924 ni-s'au promis din partea Domnilor Miniștri G. Cipăianu și Tătărescu, că ni-se va da pășuni, care lucru nici până azi nu se face în favorul nostru, ci în favorul jidanilor și jidoviților.*

Noi nici azi nu avem nimic, ci stânci pleșuve, iar pădurile, singurul nostru isvor de traiu, sunt puse cu

cea mai mare forță în exploatarea jidanilor și jidoviților, cari le devastează zi și noapte, fără a planta măcar un puiet. Iar noi privim goi și cu ochii în lacrimi cum rămânem flămânzi și goi.

În așa mod neomenos s'a făcut exproprierea pentru Moții din munți, așa că nici azi nu mai poate avea sfârșit și nu i se mai face capăt. Ar trebui făcut acest lucru, pentru ca acum după 7 ani dela unire să se poată vedea și bietul român stăpân pe averea lui.

Este o mare nenorocire atât pentru noi din munți cât și pentru tot neamul românesc, că ne lasă domnii și intelectuali, în mâinile exploatatorilor Fischer, Tischler și Grödel, cari ne pregătesc mormântul.

Rugăm cu supunere, onoratul comitet agrar, să aducă sentință în drept și să nu ne lase pradă streinilor, care ar căuta răzbunare pe toate căile, fiindcă noi nu mai putem suferi toate nelegiuirile.

Noi nu pretindem nici nu cerem averea altuia, ci ne rugăm să ne-o lase pe a noastră și pe a moșilor noștri.

Noi nu vrem și nici nu putem suferi ca străinul, să ne facă pe noi *valahi*, tâlhari și bolșevici în țara noastră, noi credem că ei sunt tâlhari și bolșevici, fiindcă ei vin și ne răpesc pâinea din mâini.

Noi suntem amenințați să pribegim, fiindcă suntem în locuri stâncoase, unde nu ne putem câștiga pâinea decât numai din păduri și dacă jidovii le duc, atunci noi ne părăsim munții și pribegim.

Ar fi o mare rușine a neamului nostru, ca acuma să ne nefericim în țara noastră și jidovii să se înavuțească.

Facem un apel călduros către toți bunii români și cu suflet național, să ne sară în ajutor, căci pericolul este foarte mare.

Eu cunosc și știu că jidanii prin corupția pe care o pregătesc, răpindu-ne pădurile distrug granița noastră de vest care este păzită de moți ca un *Verdun*. — Ne rugăm călduros a ne sari în ajutor, căci răbdarea noastră este mare, dar și răbunarea va fi mult mai mare, contra acelor cari ne nefericesc pe noi și neamul nostru.

Ne vom aduna cu toți de prin munți și împeună cu neobositul nostru apărător, ne vom duce la gloriosul și fericitul nostru Rege și ne vom ruga, cu capul plecat, să ne ajute, că suntem în mare batjocură, că nu avem altă speranță, decât nu-

mai în neobositul și fericitul nostru Rege, care a luptat cu noi alături, pe toate fronturile de refacere, ale scumpei noastre țări. *Rugăm ajutor, ajutor.*

Teodor Șuşman,
primar comunal, Rechițele.

N. R. Am primit la Redacție acest articol duos, acum câteva săptămâni. Din cauza lipsei de spațiu, nu l'am putut publica în numărul trecut. Ne facem o plăcută datorie, dându-l publicității în numărul de față. Atragem atențiunea cetitorilor

Scrisoare deschisă către Olteni

Articolul meu „Din Munții Lotrului” publicat în „Infrățirea Românească” No. 12 Anul I, prin care arătam în linii generale, sistemul nefast de despădurire, exercitat îndelungat în contra oricărei legi de exploatare rațională, cu atât mai condamnabilă, cu cât prin imposibilitatea organelor de control competente, ea constituie o primejdie acută și aduce grave prejudicii patrimoniului silvic românesc —, a avut darul să supere, conducerea omnipotentă jidănească a societății pseudo-românești „Carpatina”. A trecut mai bine de o lună dela apariția amintitului articol și cei vizați de mine, îndeosebi, *incorectele cozi de topor*, au desfășurat între timp, o prodigioasă activitate, cu scop de a discredită pe deoparte revista, ce s'a făcut ecoul lacrimilor noastre, iar pe de altă parte „L. A. N. C.”, pe care tind, *în mod inconștient*, s'o înfățișeze ca sucursală a 2 partide politice. Propaganda desfășurată de ei și subvenționată de o societate forestieră, cu capital camufet, propagandă cu scop de a da lovitură cu dublu efect, a eșuat în parte. S'au găsit însă, oameni venali, ce fără nici o reticență de ordin moral, s'au pus în slujba calomniatorilor de rând. Acestor inconștienți, derutați vremelnici, le sunt dator un răspuns, ce tinde să restabilească un adevăr și să arate în plină lumină, ce sunt și ce scop urmăresc, cei ce conduc campania de defăimare a „L. A. N. C.” în Oltenia.

Pentru ca mai târziu, prin alți interpuși, așa zisele societăți românești forestiere, să nu mai încerce escapade de aceiași manieră, voi lămurii: ce rol au avut în trecut și ce fac astăzi, aceste societăți. Voi completa prin noi dovezi, adevărul celor afirmate de mine, dovezi cari tind să spul-

noștrii că el are o valoare neprețuită prin faptul că este scris de un țărăn inimos, care este vrednicul și luminatul primar Șuşman.

Revista noastră a apărut întotdeauna cu îndârjire justele pretențiuni ale Moșilor, cari au fost neîndreptățiți, într'un chip atât de murdar și nerușinat, din partea jidanilor și a jidăniților.

Să dea Dumnezeu ca adânc justificată acțiune a Moșilor lui Avram Iancu să fie încoronată de acel succes desăvârșit, pe care noi, îl dorim din inimă.

bere, calomniile, ce se debitează în contra „L. A. N. C.”, ce și-a luat greaua sarcină, de a creia o „România a Românilor”.

Articolul meu din „Munții Lotrului”, era o urmare a campaniei prin presă, dusă de un mănunchiu de români, în contra societății „Carpatina”, ce prin funcționarii ei executivi superiori, *jidani*, tinde să acapareze tot bunul moșneanului, să răcit și complet deposedat în propria lui țară.

Campania prin presă, fusese inaugurată în coloanele revistei „Economia Forestieră” No. 9—12, Anul II și „Aurora” No. 384 din 3 Februarie 1923, de către dl avocat G. Diaconu, șeful Contenciosului Cooperativelor Sătești. Redus la tăcere, prin faptul că în: Consiliul de Administrație al Societății „Carpatina”, figurează și domni ministrii: *Alexandru Constantinescu și Tancred Constantinescu*, (Vezi „Economia Forestieră”, No. 7—8. Anul II), durerea noastră trebuia înăbușită, iar prin forța împrejurărilor, eram expuși, să rămânem veșnici robi ai jidanilor, constituiți în societății forestiere.

Țin să arăt ce au fost, și ce sunt aceste societăți forestiere, de specia „Lotru”, pentru că, atunci când Oltenii le vor cunoaște, să tragă după o matură chibzuință, justele concluzii ce se impun.

„Lotru” S. A. forestieră, de odinioară prin jocul ocult de bursă și prin câteva din cozile de topor de aze, a adus în pragul falimentului societatea românească forestieră „Oltul” care unindu-se cu ea în 1920, sub numele de „Carpatina”, e departe de a avea prioritate în tratative, iar dnii *Maxim și Gaillac*, ascendent în Consiliu de Administrație. Ieri, toate aceste societăți, de talia celei citate, erau organizații

sporadice de spionaj, cu organizație centrală subordonată lui *Von dem Busche*, fost ministru al Germaniei, în timpul neutralității pe lângă guvernul român, și gras retribuită de acesta.

Astăzi, nuclee de comunism militant și distructiv, în directă legătură cu Moscova, a cărei salariați sunt. (*Vizita jidanului Ilie Moscovits la Brezoiu*).

Dar fapt dureros este, că trecând, peste marii acționari români *Al. Maxim și Ștefan Gaillac*, jidani directori general și central, cari le conduc azi, de mult au căzut în conflict cu codul nostru penal.

Desprind două nume, pe cari toată Oltenia le cunoaște.

Sunt jidani spanioli, cum se întitulează: *Jaques Eiser și Otto Austerlitz*.

Primul citat în *Porcii Vol. III, Pag. 193*, este arhi-cunoscut, pentru felul lui de a se purta cu cei rămași în teritoriul ocupat în 1916—1918, iar al doilea, pentru activitatea postbelică ce a desfășurat, având din această cauză, Dosarele penale 632—924 și 401—925 la Judecătoria Ocolului Brezoiu-Vâlcea. Dar asupra lor voi mai reveni. Când am afirmat, mai sus, că au fost spioni, rog pe toți cei de bună credință, să-și reamintească de cazul: *Dekanny și Irg*, precum și de numărul important de agenți, cu care Siguranța Generală, (Spre ex: Inspectorul *Bileanu*), împănase *Valea Lotrului, Jiului și Oltului* pentru a preajntâmpina: realizarea planului de atac al fostei Monarhii, plan stabilit în urma rapoartelor acestor nemernici reprezentanți, ai așa zisului „Neam ales”.

Aceștia sunt calomniatorii, aceștia caută să discrediteze o revistă, ce și-a făcut datoria publicând cea mai monstruoasă fărâdelege, comisă în munții Olteniei, de Jidani talmudiști.

Cât privește acuzația, că am fi sucursală a partidului liberal, necesitatea acestei copilărești încercări de mistificare a adevărului, m'ar împiedica să răspund. Rog, totuși, pe cei de bună credință, să citească articolul dlui *dr V. Roman* din „Infrățirea Românească” No. 3, an II sau volumul „Cuvinte Adevărate” de *I. C. Cătuneanu, profesor dela Universitatea din Cluj*, pagina 55—56. Am dat aceste două indicațiuni, pentru că cele scrise, emană din partea a doi membri autorizați ai Comitetului Central al „L. A. N. C.”

Cât privește rolul studentimei ca factor politic, și conduită viitoare,

țin să releveze, declarația categorică a dlui dr. I. Istrate, făcută la Bistrița în ziua de 8 Noembrie 1925; iar felul de purtare al guvernului liberal, s'a dovedit față de noi în August a. c. în T. Severin la congresul „Federației Cercurilor Studențești Oltene”.

Că suntem anti-țărăniști și că luptăm pe față contra lor, este iarăși perfect adevărat. Când însăși organul lor „Aurora” Nr. 1105 din 16 Iulie a. c., arată că 80% din membri Comitetului Secțiilor XVII și XVIII, din capitală sunt jidani, vă puteți da seama, că nu putem sta alături de ei și că lupta noastră este temeinică și mai ales necesară.

Așa stau lucrurile, campania dusă contra noastră în Oltenia, de către jidani și jidoviți, este de nul efect.

La fiecare nouă provocare le vom administra un auditor, care îi va cura de boala bârfirei.

Le ținem însă la dispoziție, Dosarul Nr. 1065/910, al Obștei Moșnenilor Voinesari, ce își vor revendica drepturile furate, iar cozilor de topor le dăm sfatul, să-și bage mințile în cap, căci Olteanul, taie din rădăcina uscătura codrului, ce a adăpostit pe Tudor Vladimirescu și Jianu.

Victor Medrea
student în drept.

Corespondență din Iași

O victorie -- 10 Decembrie 1925 la Iași

Se împlinesc trei ani dela începutul mișcărilor studențești, trei ani de luptă și de sbucium, trei ani de jertfe.

În decursul acestui timp, mișcarea studențească a trecut pragul Universității și a trezit conștiința masselor poporului românesc, le-a chemat la luptă. Un puternic motiv mai mult, pentru ca studențimea să serbeze acea zi, care amintește, începutul luptei, cât mai frumos și mai măreț, fiindcă deși lupta a îmbrățișat-o, acum toată suflarea românească, luminița care a dat semnalul luptei, s'a aprins în Universități și acolo trebuie să pâlpăiască mereu, pentru ca poporul românesc să știe că studențimea nu a renunțat la luptă, că va fi mereu în frunte și asta, până la izbânda deplină.

Cu hotărârea nestrămutată de a trece peste toate piedicile ce ni s'ar pune în cale și de a serba marea zi de 10 Decembrie cu orice preț, studențimea ieșană s'a pregătit din timp să facă față oricăror întâmplări neprevăzute ce s'ar putea ivi din partea celor care nu privesc mișcarea cu ochi buni, hotărâți în același timp ca liniștea trebuitoare bunului mers al cursurilor să nu fie turburată, sau în tot cazul, să nu fim noi provocatorii turburării ordinii.

Universitatea din Iași, mai are și un păcat geografic, e așezată în apropierea unei porțiuni de graniță care a servit de trecătoare tuturor nechemărilor din afara hotarelor țării. Era fatal ca această Universitate să se populeze cu anumiți studenți, cu și mai anumite păreri și care au

luat dela început o poziție fățișă, împotriva a tot ce e românesc și creștinesc. Acest grup de studenți, demascându-i-se de atâtea ori intențiile criminale ce le nutreau față de Statul și de Biserica creștină, a evoluat sau mai bine zis și-a ascuns sub diferite măști, aceleași intenții: dela masca comunismului, îl găsim în ultimul timp cu masca studenților așa ziși independenți, luptându-se, ziceau ei, de a scoate politica din Universitate, indemnându-se unii pe alții numai la „muncă în tăcere” pentru rezolvarea „problemelor agrare și electorale”, cum scriau într'un manifest scos în ajunul lui 10 Decembrie, pentru a zădărnici sărbătoarea noastră, anunțându-ne că vor intra în ziua aceea la cursuri, chiar dacă vor trebui să treacă peste noi.

Zorii zilei de 10 Decembrie ne-au găsit însă pe toți la posturile noastre, veghind ca ordinea în Universitate să nu fie turburată și nici cursurile să nu se țină. Grupul „studenților independenți”, o mână de oameni, voiau să intre în Universitate.

Conflictul era inevitabil. Autoritățile Universitare și polițienești, în fața hotărârei dârze a studențimei luptătoare, au închis cursurile pentru acea zi, consfințind prin acest act, recunoașterea ca sărbătoare studențească a zilei de 10 Decembrie la Universitatea din Iași, unde cu 3 ani înainte, era atotputernic curențul comunist. E o victorie care trebuie să dea de gândit dușmanilor noștri, precum și acelora dintre ro-

mâni care tot mai stau la gânduri să înțeleagă dreptatea cauzei noastre și să vină cu noi, împotriva dușmanilor.

De la Universitate ne-am dus la biserica „40 de sfinți” unde s'a oficiat un parastas pentru studenții căzuți pe câmpul de luptă. Apoi, în corpore și în cea mai perfectă liniște, studențimea s'a îndreptat către locuința dlui profesor A. C. Cuza; studenții Gârneață și Sava, au vorbit în numele studențimei și dl Cuza a răspuns, arătând încrederea că în curând izbânda noastră va fi deplină.

După amiază, în sala Bejan a urmat un festival la care a luat cuvântul dl profesor Cuza ținând o mult aplaudată conferință. Între altele, acest părinte a studențimei, a spus: S'a impus 10 Decembrie ca sărbătoare oficială; și e o izbândă închiderea cursurilor în acea zi. E o zi de jertfă pentru desăvârșirea idealului național, pentru formarea sufletului tineretului, a caracterelor, mai important pentru un stat, ca știința.

Condamnă, apoi, atitudinea unor anumiți savanți, care nu înțeleg să vadă mai departe de obiectivul unui microscop dintr'un oarecare laborator. Un popor, poate trăi, crea cultură, asigura existența, fără cercetări de laborator. Nu se poate menține însă, fără altceva: fără o putere misterioasă, care încheagă energiile neamului și care putere e conștiința națională care îți arată că tu aparții unui neam deosebit, că neamul tău trebuie să urmeze anumite căi, pentru ca să poată rezista dușmanilor. Iată ce nu poate cunoaște un cercetător de laborator, care privește tot timpul printr'un microscop, în care de multe ori nu vede absolut nimic.

A doua putere e instinctul masselor. Mișcarea studențească e deci legitimă: Studențimea reprezintă conștiința națională și are la bază instinctul maselor.

Apoi dl Cuza termină, spânând în ropotul aplauzelor ce nu mai conțineau: Eu, aștept liniștit desfășurarea, evoluția normală a evenimentelor.

În numele studențimei, a vorbit studentul Sava, solemn, evocând pe cei 4 morți în toiul luptei noastre studențești și care dorm într'un colț de cimitir după ce și-au jertfit viața pentru cauza apărată de noi.

Programul a urmat într'o caldă și prietenească atmosferă, înduioșată de impresionate aduceri aminte a sbuciumului anilor trecuți.

S'au distins un grup de elevi ai conservatorului care au cântat admi-

rabil „Ernani“ și un cântec popular. Bucățile muzicale ale domnișoarelor Constantinescu, Petcu, Cosmovici ale domnilor Imbăruș, Bumbaru, Botez și Bărbieru, poeziile ocazionale ale dlor State, Spiridonescu și Stettin, au stârnit ropote de aplauze.

Di Henri Barbusse la București

De undeva, de de parte, dintr'o țară din care strălucește soarele progresului, a pornit dl Barbusse, sprijinindu-și caricatura lui de cap, pe pernelă moi ale unui „Wagon-Lit“ elegant și împletindu-și în somn visuri de izbândă. Se vedea ajuns la București și purtat pe străzi în imnul internaționalei, iar miniștri închinându-se înaintea lui fiecare cu „condița de inspecție“... Iar el, viitorul comisar al poporului, își va vâri cu gravitate nasul coroiat printre filele întoarse cu sfială de miniștri îngălbeniți și va da sentințe imperativ, cerând pedepsirea urgentă a celor ce nu se închină înaintea „internaționalei a 3-a“... Iși vedea în jurul lui toți prietenii — de care a mai auzit el vorbindu-se — Costaforu, dr Lupu, Brănișteanu etc. și le va strânge mâna „tovărășește“ bătându-i pe umăr cu încredere: „așteptați dlor așteptați, căci succesul e al nostru“.

Un șuerat prelung l'a trezit din vis: ajunsese la București. A cerut să fie dus la cel mai elegant hotel — că, de, așa scrie la biblia comunistă. De acolo de sus, printre draperiile scumpe, bolnavul visionar, a cuprins cu o privire de vultur jigărit, orașul acestei țări.

Guvernul, și-a manifestat indulgența, oferindu-i toate dosarele. Dl Barbusse începuse „inspecția“ visul se izbânda. Uitase însă principiile: democrația, poporul, muncitorii. Ca să fie în nota doctrinei, excelenta sa, s'a scoborât la „Sindicatul Muncitoresc“ și a reînnoit declarațiile de dragoste față de aceea „din care se trage“. (Avea dreptate: majoritatea erau Jidani). S'a întonat marșul internaționalei, iar dl Barbusse își urmărea cu pasiune visul care se înfăptuia întocmai. Iși întâlnește și prieteni: Costaforu, Lupu etc.

În stradă, de minune: Convoiul de discipoli salutau cu urale îndelungate pe celebrul oaspete. „Trăiască Barbusse! Trăiască comunismul!“ Intâmplător eram pe Calea Victoriei. Dnul Barbusse, cu lavaliera expresivă și ochii speriați (nu-i venea

și astfel a înțeles studențimea ieșană să serbeze această zi, în cea mai măreață înălțare sufletească, înălțare care este o cheazășie că și pe viitor vor duce lupta cu aceeași tărie ca și până acum.

Mihai Bicleanu

nici lui să creadă) primea salutările amicilor ce-l înconjurau. Dintre câți am remarcat, toți erau Jidani. Iată deci triumful asupra Bucureștiului al poporului ales. Mi s'a sfâșiat inima de durere și m'am gândit la miniștri. Miniștri dormeau...

Mai rămăsese însă cineva treaz. Conștiința românească, păstrată adânc în sufletele neprihănite încă, s'a simțit jicnită. Și sute de fluierături și huidueli au răspuns imperfincienței iudaico comuniste. Fugărit, dnul Barbusse, s'a retras în eleganta lui citadelă ca să-și regăsească visurile. Mii de voci s'au auzit atunci sub zidurile cetății: Jos Barbusse, afară cu el din țară. Pe străzile Bu-

cureștiului, manifestau pionii Româ-nismului, luptătorii înfocați pentru naționalismul integral, protestând cu înverșunare contra acelora, care îndrăznesc să ne calce suveranitatea cu inspecții ofensatoare. Și de data aceasta, studențimea creștină a știut să răspundă cu demnitate la îndatoririle ce le are față de o țară, al cărei pământ este cucerit fărămă cu fărămă, prin lupte și vărsări de sânge.

Tremurând... cu regretul în suflet... că n'a fost cum să aștepta el, dnul H. Barbusse a cerut imediat să i se dea pentru „inspecție“ mersul trenurilor și cu buzele înfrigate a șoptit, că vrea să plece cu primul tren. Dimineața, încă pe întuneric, jidanul Barbusse, ne părăsea cu ură talmudică în suflet și cu hotărârea, de-a nu ne mai vizita.

Iar când, își va regăsi căminul, în țara aceea de unde nu pornește decât „lumina“, literatul internațional va mângăli titlul unui nou roman: *speranțe și iluzii, spulberate în vânt.*

Mucichescu-Tunari.

O demisie semnificativă

Părintele protopop Elizeu Dan, președintele „L. A. N. C.“ din Borgo-Prund și-a înaintat, zilele acestea, demisia sa din partidul național, a cărui membru a fost până acum. Pentru a face cunoscut tuturor gestul generos al vrednicului protopop, care merită să fie admirat și urmat, ca un exemplu strălucit al iubirii adevărate de neam și lege — reproducem, în întregime, copia scrisorii adresate de părintele Dan dlui președinte a organizației partidului național din Bistrița:

Copie

Domnule președinte!

Dupăce Jidanii din toată lumea, și-au creat „Alianța lor izraelită universală“, cu un vast program contra creștinilor; iar la noi în Patria noastră sfântă „România-Mare“ sau organizat în U. E. P. cu tendințe contra neamului și bisericii noastre, cred că și noi și toți creștinii au dreptul să-și facă alianțele de apărare a lor contra Jidanilor.

Din acest drept pornind, știți dl președinte că s'a produs un curent puternic în sânul neamului românesc de profesorul A. C. Cuza cu deviza: *Hristos, Regele și Națiunea*, a cărui program este apărarea nea-

mului și bisericii noastre, contra marelui pericol jidovesc, și astfel s'a format „Liga Apărării Naționale Creștine“, sub prezidiul numelului profesor.

Din aceasta ligă, cred, că nu poate lipsi nici un fiu al neamului românesc, care își iubește limba, legea, neamul și țara sa, — cu atât mai vârtos preoții români, cari, chiar în urma slujbei lor, sunt datori a-și apăra aceste tezauri.

De aceea Vă aduc la cunoștință, cumcă eu deja am intrat ca membru activ în sânul acestei ligi și cu data de astăzi, Vă rog a mă considera ca demisionat din comitetul județan al partidului național român, precum și din sânul acestui partid.

Vă rog deci a lua la cunoștință aceasta demisiune a mea.

Cu deosebită stimă:

Eliseu Dan m. p.
paroch ort. și președintele
Com. L. A. N. C. din
Valea Bârgăului

Valea Bârgăului-Suscui, la 22 Noiembrie 1925.

Dlul Dr. Vasile Pahone

advocat și președinte a
comitetului județan a
partidului național român

Bistrița

Glăsul bărbătesc al unui militar care vede bine

Discursul dlui general Broșteanu, ținut cu ocazia sărbătoririi dlui C. Bacalbașa pentru faptul de a fi eșit atât de curajos și româneste din atmosfera infectată dela „anumita presă“ (cf. „Viitorul“ din 20 Dec. 1925).

„Se anunță un războiu care va fi crâncen.

Nu este un războiu când ai să lupți cu cavalerm, arme și tunuri, ci un războiu de distrugere oculă pentru distrugerea neamului.

Sunt idei și principii foarte ademenitoare și sufletele slabe cad vicătimă.

Noi suntem departe de aceste principii. Este de ajuns să aruncăm o privire peste Nistru, unde un popor de peste 100 milioane suflete este condus la dezastru de o mână de oameni, streini de neam și religie.

Lupta este amenințătoare. Nu vor cădea numai câți au căzut în marele nostru războiu pentru întregirea neamului, ci va cădea un neam întreg.

Nu se cade ca în beatitudinea

pacii universale alt neam să pună mâna pe frânele și destinele țării.

Ridic paharul cu adâncă recunoștință pentru sărbătorit. Suntem și rămânem stăpâni în țara noastră.“

Oricine înțelege că „mâna de oameni streini de neam și religie“ sunt Jidanii, cari ne amenință țara cu aceeași mizerabilă soarte în care se sbate Rusia. Mulțumim bravului general care s'a purtat ca un erou în războiul de întregire a neamului, îi mulțumim cu adâncă recunoștință din partea întregii suflări românești pentru cuvântarea sa, dovedindu-se odată mai mult ca spiritul ce animă revista noastră coprinde și stăpânește tot mai numeroase firi de elită. Să trăiți domnule general!

CRONICA ARTISTICĂ

Școala de pictură în Cluj

Dl Alexandru Lăpedatu, ministrul culătelor și artelor, a avut norocoasa idee de a înființa în Cluj o școală de pictură. În primul rând trebuie felicitat dl ministrul la această faptă culturală, în al doilea rând publicul clujan, căruia i s'a dat o nouă puternică armă culturală în mână.

Școala de pictură în Cluj a luat ființă în 15 Noembrie a. c. Ca director la această școală a fost denumit dl Alexandru Pop, ca profesori dnii Demian, Bogdan, Pascu și Ciupe. Școala de pictură a fost așezată deocamdată într'un pavilion al parcului orașenesc. Înscriserile sunt în plină curgere. Se vor primi două categorii de elevi, bacalaureați sau absolvenții unui liceu superior, acești după 4 ani de studiu vor primi diploma de profesor de desen. A doua categorie sunt absolvenții unui liceu cu patru clase. Acești elevi, după un studiu de 3 ani la școala de pictură, vor trece la cursul superior de pictură în această școală. Viitorul școlăii de pictură clujană va depinde de interesul publicului față de acest institut.

Abstrăgând de frecvență, noul institut va avea lipsă de daruri din

partea publicității spre a înzestra noua școală cu obiectele necesare învățământului de pictură și a desemnului. Și anume: covoare, scoarte și lăicere vechi și noi, antichități, obiecte de aramă și cositor, modele plastice și originale, icoane bisericesti vechi și iconostase. Pe lângă acestea toate e necesară o bibliotecă, care să servească la studiul istoricului artistic.

Învățământul va cuprinde pictura în ulei, pregătirea culorilor, pictura murală, desenul după natură, învățământul gravurei și stampelor, pictura musicică, adecă așezarea cuburilor de sticlă colorată într'un pat de cement după anumite schițe de carton, studiul portretului, viața moartă, compoziția evenimentelor istorice, studiul anatomiei plastice a omului și animalelor la lumină de zi și la lumină artificială. Lucrări privitoare la industria artistică, adecă placate, coperte de cărți și reviste, ex-libris, diplome și documente, cărți bisericesti scrise, deseme tehnice pentru meseria artistică, modele de ceramică, modele de țesături și covoare și alte meserii.

Expoziția de artă în Sibiu

În muzeul Asociațiunei pentru cultura și literatura poporului român s'a aranjat din 26 Octomvrie până în 2 Noemvrie a. c. o expoziție de artă, mulțumită dlor profesori Comșa și Ștefănescu, cari au dat și explicațiile necesare, ba dl Ștefănescu profesor la fundațiunea Carol din București a ținut o serie de conferințe în sala prefecturei despre evoluția artei românești.

Din obiectele expuse am însemnat:

Broderii artistice bizantine din al XIV-lea secol, din cari există astăzi numai 3—4 originale în Europa întregă. Broderii japoneze, chineze, grecești italiene, pânze țesute vechi românești de mătase, argint și aur din al XVII-lea secol și stofe private din al XVIII-lea secol. Țesături italiene, grecești și românești, de țărani. Crestături în lemn bisericesti și lucrări ciselate de aur și argint din secolii XVII și XVIII. Icoane românești, grecești și rusești din al XVI-lea și XVIII-lea secol. Tablouri de Nicolae Grigorescu († 1907). Tablouri de Artur G. Verona, cel mai mare pictor român în viață. O colecție de covoare orinetale românești. Arta țărănească din al XVIII-lea și XIX-lea secol, țesăturii, broderii și crestături din Banat și Ardeal.

Fără îndoială, această expoziție a fost o necesitate a timpului, mai ales ce privește expoziția de țesături și covoare. Știut este, că astăzi pretutindeni sunt instalate în orașe și la sate ateliere de țesături, în cari se lucrează covoare românești și orientale de lână curată în culori vegetale, un mod, care urmărește producerea de obiecte durabile pe lângă deșteptarea simțului de culori.

În ce privește expoziția de picturi, cred, că publicul Sibiului a avut pentru prima dată ocazia de a vedea vre-o 20 de bucăți din operile lui N. Grigorescu. Aceste tablouri, fiind în partea cea mai mare în posesiunea Statului, sunt de mare preț și foarte rare. Grigorescu, după tradițiile școlăii de pictură din Barbizon, s'a marginit a reproduce din realitatea naturei culorile și lumina. Cu toate că penelul lui e sigur și conscient, după simțul de azi, Grigorescu pare învechit, formatul prea mic, culorile palide. Mai puternic în culori, mai mare în format e pictorul Verona.

Serbarea Mihai Viteazul la Şelimbăr

STUDENTEȘTI

La dreapta drumului dela Sibiu spre Şelimbăr se află o movilă, movila lui Mihai Viteazul, unde, nu de parte dela acest loc, a fost învins Andrei Báthory, cardinalul și principele Ardealului, de către Mihai Viteazul la 28 Octomvrie 1599, găsin-du-și moartea 3000 de soldați. Mihai Viteazul a intrat triumfător în cetatea Alba-Iulia ca primul domn al tuturor Românilor, ear Bathory în fuga lui fu omorât de săcui.

Asociațiunea pentru cultura și literatura poporului român, din Sibiu a înălțat pe această movilă în ziua de 15 Noemvrie a. c. o troiță de stejar în memoria eroilor căzuți.

La această serbare au luat parte dnii ministri A. Lăpădatu și a Constanținescu. Dl Dr. Gh. Preda, președintele despărțământului Sibiu, a predat acest monument în îngrijirea prefectului județului Sibiu, Boiu. Cu o defilare a trupelor din garnizioana Sibiu înaintea comandantului corpului de armată, dlui general Cihoschi, s'a sfârșit această serbare.

Dl A. Lăpădatu a predat Asociației suma de 100,000 Lei, pentru îngrijirea altor puncte istorice din viața lui Mihai Viteazul aflătoare în Ardeal.

Victor P. Barcianu.

O faptă bună

Ne simțim datori și cu noi, credem, toată suflarea românească, să exprimăm călduroase mulțumiri dlui Titus P. Andreescu din Craiova, pentru fapta generoasă și românească de a fi venit în ajutorul unui student dela Școala de Bele-Arte din București, a dlui Radu M. Moga. Dl Moga, fiul dlui Dem. Moga din Cluj, este cunoscut de noi ca înzestrat cu un deosebit talent artistic, special pentru sculptură, și, după ce-și va fi cultivat talentul, este chemat să joace un mare rol în viața spirituală a poporului nostru. Originar din Sibiu, intrunind un complex de însușiri artistice, a determinat pe cei din anturajul său, să-l îndemne ca să-și continue studiile teoretice. Cum însă drumul pe care

apucase este așternut cu multe obstacole, acestia i-au fost înlăturate, prin intervenția, de toată lauda, marului român din Craiova, și unul dintre cei mai bogați oameni ai Olteniei.

Pentru noi faptul prezintă o dublă însemnătate. Gestul dlui Andreescu constituie încă o dovadă, că Românul îmbogățit prin muncă cinstită, înțelege să sprijine elementele valoroase, născute din sânul națiunii sale, considerând acest lucru, ca o supremă datorie națională.

Din parte ne urăm deplin succes stud. Moga întru desăvârșirea talentului său, spre a contribui la afirmarea geniului românesc, iar fapta domnului Andreescu dorim să fie imitată de câți mai mulți Români.

S. Mitea.

INFORMAȚIUNI

REDAȚIONALE

Aducem la cunoștința tuturor cetitorilor noștrii inimoși, cari ne-au trimis articole, informații, corespondențe și scrisori de orice fel, cum că prețioasele lor contribuții vor fi date publicității negreșit, întru cât corespund nizuințelor, pe care ni-l impune programul nostru de activitate.

Singurul motiv, care ne-a reținut să publicăm, până acum, numeroasele manuscrise, ce sosesc zilnic, la redacția noastră, este spațiul redus al revistei noastre, care s'a dovedit neînchepător pentru marele interes, ce crește mereu, față de sfânta noastră mișcare.

Imediat, după Anul-Nou, vom în-

cepe să le publicăm acele manuscrise rămase în restanță.

Primim deci, cu o deosebită plăcere, orice colaborare a tuturor Românilor de bine, cari împărtășesc părerile noastre. Cu o singură condiție: fiecare colaborator să aibă *curajul*, de a-și iscăli, cu numele întreg, articolul sau scrisoarea sa. Altfel ne vedem nevoiți să refuzăm publicarea lor, fie ele oricât de valoroase.

Toate aceste manuscrise, precum și întreaga corespondență, care privește partea redacțională a Revistei noastre, se va trimite la adresa: *Secretarul de Redacție al Revistei „Infrățirea Românească”, Cluj, Strada Bob Nr. 7.*

Noul Comitet al Societății Studenților în Drept. Societatea stud. în drept, în ședința plenară din 16 c. și-a ales pentru anul 1925—26 următorul comitet:

Președinte: dl *Ioan Olteanu*; vice-președinte: dl *Petre Pașca*; Secretar general: dl *Emil Cosgarea*; Cassier: *Vasile Chirtop*; Bibliotecar: *Alexandru Mureșan*; Vice-bibliotecar: *Nicolae Tămăș*; Controlor: *George Urlea*; Secretar de șed. I: *Zeno Oprea*; Secretar de șed. II: *George Florea*.

Urăm noului Comitet, pe al cărui președinte și membrii îi cunoaștem ca niște elemente valoroase nu numai pe terenul activității universitare, ci și al sfintei noastre mișcări, — cel mai desăvârșit succes pentru anul cât va conduce destinele celor peste o mie de studenți în drept dela Universitatea din Cluj.

Iar studenții Facultății noastre juridice, au obligația morală de-a colabora cât mai intens la desfășurarea unei activități rodnice, pentru ca și societatea studenților în drept să poată sta la înălțimea societăților surori, cum este aceea a studenților în medicină din Cluj.

*

Noul Comitet al Societății studenților în litere și filozofie. Iată lista noului comitet al Societății studenților în litere și filozofie pentru anul 1925—26.

Președinte: *Iosif Duma*; Vice-președinte: *Miltiade Cuparenco*; Secretar general: *Ioan Buzea*; Cassier: *Teodor Musca*; Controlor: *Romul Rebreanu*; Bibliotecar: *Gustav Kelp*; Secretari de ședință: *Vasile Scurtu* și *Aurel Pop*.

Este semnificativ, că această listă a reușit numai după o luptă acerbă, care s'a dat între studenții creștini și între fracțiunea umanitaristo-costaforească, care se compune din trepădușii seminariilor de bizantinologie, sociologie, psihologie și romanistică.

Felicităm deci, din inimă, pe studenții creștini, cari au biruit și cari prin această victorie au dovedit, odată și mai mult, solidaritatea de granit, ce stăpânește rândurile studențimii luptătoare.

*

Noul Comitet al studenților Academiei Comerciale. Asociația stud. Academiei de înalte studii comerciale și industriale din Cluj și-a ales următorul comitet: Președinte: *Emil Butnariu*; Vice-președinte:

Gheorghe Muntean; Secretar general: *Emil Maxa*; Bibliotecar: *Gheorghe Morariu*; Casier: *Trif Mailat*; Secretari de sedință: *I. Balcașiu* și *I. Musca*. Urăm noului comitet succes și spor la muncă!

DELA L. A. N. C.

Răsunetul turneelor „L. A. N. C.” din Cluj. „Huedinul” un nou ziar de propagandă națională, care a luat ființă zilele acestea, publică un elogios articol la adresa conducătorilor „L. A. N. C.” Cluj, care muncesc atâta pe ogorul înțelenit al gliei strămoșești.

Reproducem câteva fraze: „Laudă se cuvine acestor mari cărturari și oameni desinteresați care în clipele lor de odihnă sufletească, adică în zilele de sărbătoare în loc să se odihnească și să-și înveselească sufletul cu distracții cum fac majoritatea, își iau toiagul la subsuară cărțile în traistă și pornesc cum pe vremuri porniau apostolii, propovăduind cuvântul bun, drept și cinstit îndemnând poporul să se aleagă o singură turmă într'un singur staul lăsat moștenire de strămoșii noștri

Deci ar fi bine să curățim ogorul în care au pătruns lăcustele până mai este vreme.

Le mulțumim pentru cuvintele calde și le urăm izbândă în lupta ce și-au întreprins.

Depunerea jurământului și constituirea comitetului „L. A. N. C.” Năsăud. În prezența dlui *dr. Titus Mălaiu* și căp. *G. Beleuță*, a avut loc în cadrul unei entuziaste sărbători, depunerea jurământului membrilor secției „L. A. N. C.” din Năsăud. După depunerea jurământului s'a constituit comitetul. Președinte: *Octavian Mărcuș* preot-profesor; Vice-președinți: *Alexandru Născuțiu* și *Octavian Pop*, vice-președintele Reuniunii meseriașilor români din loc. Secretar general: *Ciott George*, student; Casier: *Iacob Anton*. Urăm spor la muncă noului comitet, în drumul spre izbândă, care nu va întârzia.

INTERNE

Protestul scriitorilor români. Sistemica ponegrire a prestigiului neamului nostru în fața străinătății, executată cu multă dibăcie și tenacitate, de către jidani și jidoviți, a avut darul să revolte întreaga suflare românească. O indignare, profund

justificată, a izbucnit, spontan, în toate straturile opiniei publice cinstite.

Pașul hotărâtor și plin de înaltă conștiință patriotică a dlui Bacalbașa, — ca și eliminarea din corpul națiunii a microbului patogen numit: „Costa-Foru”, au format preludiul unei reacțiuni energice, care nu va mai întârzia multă vreme.

Zilele acestea, crema intelectualității românești, Societatea scriitorilor români a adresat un protest către opinia publică a lumii, prin care înfierează, în cuvinte pline de o caldă simțire românească, această acțiune subversivă de subminare a autorității noastre de stat și națiune civilizată.

Reproducem încheerea acestui inimos protest, care merită toată admirația:

„Subsemnații protestăm cu toată revolta conștiinței noastre împotriva campaniei de denigrare metodică pe care uneltele asupritorilor de secole ai poporului românesc o duc, în numele unui fals umanitarism contra patriei noastre. Totodată facem cel mai călduros apel la opinia publică a lumii rugând o, în numele dreptății, să respingă toate născocirile interesate și acțiunile defăimătoare care încearcă să ne înstrăineze simpatiile lumii, ca apoi să ne poată ataca direct independența națională dobândită prin marea dreptate pe care neamul românesc a așteptat-o două mii de ani.”

Urmează iscăiturile alor 52 dintre cei mai distinși scriitori pe care îi are neamul nostru.

Le transmitem tutulor cele mai călduroase felicitări pentru această atitudine a lor, care stârnește via noastră recunoștință.

Exemplul lor va trebui să fie urmat de toți cei ce simt adevărat *românește!*

O nouă făclie a luptei noastre.

La 10 Decembrie 1925 a apărut, pentru prima dată în orașul Botoșani, noul nostru confrate și tovarăș de luptă, ziarul săptămânal „Chemarea”, care este organul oficial al „Ligii Apărării Naționale Creștine” din acel oraș. Li urăm viață lungă și rodnică acestui nou promotor a sfintei noastre mișcări din nordul Moldovei!

Stări jalnice. Un prieten ne scrie că în județul *Timiș Torontal* dintre 55 (cinci zeci și cinci) de posturi de medici rurali numai 5 (cinci) sunt români, iar restul străini, în cea mai mare parte iidani. Sub regimul Austro-

Ungar au fost tot numai 5 medici români și acum în România Mare este la fel!

Anii trec, se fac posturi vacante săracii români azi înaintează cererile și de mirare, totuși jidanul este numit în post.

Așa înțelege Ministerul Sănătății Publice a dlui M. Săveanu să sprijinească pe jidanii săi, înlăturând pe cei ce ar fi chemați să lupte pentru stărpirea bolilor sociale, care rîd, neîncetat, la temelile sănătății pătrei noastre țărănești.

Așteptăm o schimbare cât mai grabnică al acestei situații intolerabile.

Jidanul ațâțător al minorităților.

Zilele acestea s'a întors dela Geneva prof. *Balogh Endre*, delegatul Ungurilor din România la conferința minorităților.

Intr'un interviu acordat „Elenzék”-ului, acest Balogh face niște destăinuri foarte interesante; printre altele, a declarat, că unul dintre cei mai pasionați prieten al minorităților este *Sevi Aberson*, delegat al „Alliance Israelit Universelle”, acreditat pe lângă Ligă.

Acest sprijin nu este neînsemnat, căci *Sevi Aberson se bucură de cea mai extraordinară influență, până chiar și în cele mai înalte sfere. Și cu toată pasiunea rasei sale se interpune ori de câte ori e vorba de apărarea unui interes polon, leton, german, — sau fie chiar și maghiar.*

Până aici declarațiile lui Balogh.

Găsim în ele o nouă dovadă a „influenței extraordinare” de care se bucură fii lui Israel „până în cele mai înalte sfere”. Puterea lor ocultă lucrează pretutindeni.

Și ori de câte ori e vorba să se producă vre-o desbinare printre popoarele pașnice, ca și în cazul de față, când, la Geneva, minoritățile au fost instigate contra statelor lor de către delegatul acreditat al „Allianței Universale Israelite”, — mâna jidanului, care se interpune „cu toată pasiunea rasei sale”, e nelipsită.

Tineretul jidovesc din România se organizează.

Asociația *Hasomer Hacair* care își are reședința în Cernăuți, a lansat un apel către toate organizațiile tineretului jidovesc din țară, în care, pe lângă accentuarea necesității unei uniri a tuturor forțelor, cere formarea unei corporații tineresti unitare. „Trebuie”,

— zice circulara — ca în *vremuri istorice* să fim demni de cerințele impuse tineretului. Ca pildă să ne servească în această privință organizația tineretului jidovesc din Dantzig care e aptă să cuprindă *toate organizațiile tineretului jidovesc din lume, într'o singură mare unire*.

Organizațiile tineretului jidovesc din România-Mare Hasomér Hacair, Histadut Hanoar (v. Regat), Aviva Barisszia (Ardeal), Hatchia (Basarabia) într'o ședință recentă *au recunoscut necesitatea vitală a unei organizări tinerești și de aceea a încredințat „Hasomér Hacair-ul, că să pregătească o conferință a tuturor organizațiilor tinerilor jidani din țară“*.

Acest apel, publicat în „Ujkelet“ din 30 Octombrie a. c. ne arată tendința de organizare internațională a puilor de jidani, cari așa se vede că se simt cam strămtorați în țara noastră.

Deei vor să fie „*vrednici de vremurile istorice*“; aceasta ne mărturisește orgoliul ascuns, care palpită în fanțezia jidovească, dornică să-și vadă „*Imperiul lui Israel*“ realizat.

Dar până atunci puteți aștepta nițel, dlor dela „Hasomér Hacair“!

„Asociația Națională a Studenților Români“ și cele 4 „Centre Studențești“ din țară, care dispun de 15.000 piepturi tinerești clocotitoare de însuflețire, are să știe să vă dea totdeauna răspunsul, pe care-l merități!

Ș'apoi nu uitați că mai există și „Liga Apărării Naționale Creștine“!

Un glas din mânăstire. Din liniștea unui schit pierdut în mijloc de păduri seculare, glasul profetic al unui ieromonah Grigore Dăscălescu, vine să înmulțească cu o inimă caldă ceata celor ce înțeleg să lupte integral pentru triumful crucei sfinte. În cuvinte vibrânde de durere și sbucium sufletesc, cucernicul părinte deplânge soarta nefericitului Maramureș căzut pradă puhoiului lacom al jidanilor pustiitori. Sărac și fără de bunuri pământești, el aduce ca aport marei mișcări de rededeptare națională, o pară se simte românește, un cuget curat și o binecuvântare celor ce se

jertfesc pentru „Hristos, Rege și Națiune“. Spicuim câteva din cuvintele lui pline de înțeles:

„Am zis“, scrie părintele, într'un articol publicat în „Glasul Maramureșului“, „oropsitul nostru Maramurăș pentru că știu că existența neamului nostru românesc *acolo*, este amenințată din cauza streinilor, mai ales din pricina Evreilor acest neam de paraziți — element disolvant blestemat de Dumnezeu“.

Incheie apoi în cuvintele simțite de mai jos:

„Dumnezeu să vă ajute și să vă dea putere de muncă ca să desăvârșiți ridicarea culturală, economică și politică a fraților Români din cel mai îndepărtat colț de Nord al României întregite“.

Răspundem: Ziua biruinței nu va întârzia. Cu crucea în frunte vom porni la desțelenirea ogorului strămoșesc și vom crea un nou Maramureș.

EXTERNE

Ludaizarea baroului din Budapesta. Cetim în „Solidaritatea Creștină“ din 16 Noemvrie c., că în baroul avocaților din Budapesta sunt înscriși 3000 avocați. Din această 2400 sunt jidani adică 80 la sută și restul goimi.

E de prisos orice comentariu.

„Numerus Clausus“ și Ungaria. Jidanii din Ungaria, ajutați de conșăngenii lor din Anglia, au încercat să aducă chestiunea „numerus clausus“-ului în fața Ligii Națiunilor. Anume ei cereau, ca această măsură salutară, care are o adâncă justificare, prin faptul proporționalității, pe care o garantează națiunilor dominante, năpădite de puhoiul jidovesc, să fie ștearsă din legislația maghiară, azi existență.

Și iată, că se întâmplă ceva, la ce ne-am fi așteptat mai puțin.

Ziarele budapestane anunță anume, că raportorul Ligii, care la început era de partea Ungariei, a devenit intransigent în urma demersurilor făcute pe lângă dânsul de guvernul român, care — spun ziarele acestea

— a arătat, că o biruință a Ungariei va îndemna pe antisemiții români să-l silească a introduce o lege asemănătoare în școlile din România.

După această știre se va adevăra, atunci nu ne va rămâne decât să înfierăm cu toată indignarea, acest *gest criminal* al guvernului român, care ne-ar desvălui neputința lui desolantă și hegemonia lui rușinoasă față de jidămine. Nădăjduim însă, că această știre nu este adevărată. Ea nu poate fi adevărată!

Este însă caracteristic, că guvernul și parlamentul maghiar a *refuzat categoric*, această tentativă de inmixtiune a Ligii Națiunilor în afacerile interne ale națiunii maghiare.

Deputatul *Iosif Gömbös* a spus, cu această ocaziune, că Liga Națiunilor nu este altceva, decât o *maffie a jidănimii internaționale*.

*

O prețioasă mărturie. Pentru cetitorul care se mai îndoește de ținta idealului jidovesc în viața popoarelor, reproducem din „A föld“, revista sionistă din Cluj următorul fragment dintr'un articol, ce va sentuța din indiferența ori ignoranța pe orice Român care ține la viitorul țării lui:

„Espros Katolika“, revista esperanto din Paris, în ultimul ei număr scrie că jidanii sunt singurul popor, care a tras folos din războiul mondial. În Marseille și în Liga Națiunilor e dominațiune jidovească. Palestina va fi centrul popoarelor. Kook, marele rabin al Ierusalimului, lucrează la planul de organizare a „Szanhedrin“-ului, adevărat guvernul mondial jidovesc. *Acelaș lucru îl proiectează și sioniștii sub masca așa numitei „Jewish Agency“*. Prin renașterea marelui preoțimii jidovești se va trezi din nou la viață și regatul jidovesc cu regele din dinastia lui David. Este orb acela, care nu vede că se pregătește cea mai mare revoluție a timpurilor de azi: Răsbunarea lui Israel asupra creștinătății.

Funcționari români din Cluj, cumpărați numai dela magazinul de coloniale al Consumului, strada Matia, penfrucă acolo găsiți marfa cea mai ieftină și astfel susțineți cu banul vostru o întreprindere românească.